

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

16

Ὁ Πέτρινος Κύκλωπας

Ο Πέτρινος Κύκλωπας

΄Αεροπλάνα πέφτουν!

ΕΝΑ κομψό αεροπλάνο ταξιδεύει στους αιθέρες πάνω από την απέραντη πράσινη ζούγκλα και τα πανύψηλα βουνά της Νότιας ΄Αμερικής.

Τό χρώμα του είναι ασημένιο και αστράφτει στον ήλιο, καθώς σκίζει τον ήσυχο πρωινό αέρα.

Μέσα στο αεροπλάνο είναι καθισμένη μια άλλοπρόσαλλη συντροφιά.

Στή θέση του πιλότου κάθεται ένας αθλητικός νέος άν-

τρας με ανδροπρεπή, δημοφιλώς χαρακτηριστικά.

Λέγεται Τζιμ Μπάρτον και είναι δημοσιογράφος. Τό αεροπλάνο πού οδηγεί είναι δικό του και ταξιδεύει με την οικογένειά του και τους φίλους του για να γνωρίσει μαζί τους τις ιθαγενείς φυλές της ΄Αργεντινής, της Βραζιλίας και των άλλων χωρών της Νότιας ΄Αμερικής.

Δίπλα στον Τζιμ είναι καθισμένη ή γυναικίκα του ΄Ελσα. Είναι δημοφιλώς και τα ξευπνά μάτια της λάμπουν από χαρά, καθώς κυττάζουν τό υπέροχο τοπίο πού απλώνεται κάτω.

Πότε - πότε γυρίζει και ρίχνει στον αγαπημένο της άντρα βλέμματα στοργής και εδουχίας.

Πίσω τους είναι καθισμένος ο μικρός γιός τους Ντάβυ, ένα άθλητικό παιδί με δμορφο, πονηρό πρόσωπο και μάτια που σπιθίζουν.

Δίπλα στον Ντάνυ είναι καθισμένα κοντά - κοντά δυο παράξενα πλάσματα. Τό ένα είναι ένας μικρόσωμος άντρας, σχεδόν νάνος. Είναι κι αυτός δημοσιογράφος και λέγεται Μπίλ Φάκτ. Όλοι όμως τον φωνάζουν Κοντοστούπη εξαιτίας του αναστήματός του.

Τό πρόσωπο του Κοντοστούπη είναι κωμικό και ή μύτη του είναι πολύ μεγάλη, πολύ γαμψή και πολύ κόκκινη. Στά χαρακτηριστικά του είναι αδιάκοπα άποτυπωμένο ένα χαζό χαμόγελο.

Τό πλάσμα, που είναι καθισμένο δίπλα στον Κοντοστούπη, είναι ένα τέρας! Είναι μικροσκοπικό, σχεδόν μισό του Κοντοστούπη στο μπόι. Τό σώμα του μοιάζει με ανθρώπινο, μά το κεφάλι του έχει δυο μεγάλα όρθια αυτιά και στο πρόσωπό του ένα μεγάλο ράμφος πουλιού!

Τό όνομα, ή μάλλον τό παρτσούκλι, του παράξενου αυτού όντος είναι Τσιπιτσιπί. Έτσι τόν έχει ονομάσει ο Κοντοστούπης, γιατί τό πλάσμα αυτό αφήνει την πολεμι-

κή κραυγή: «τσιπιτσιπί» όταν έπιτίθεται. (*)

Ο Κοντοστούπης παραληρεί από τόν τρόμο του. Κυτάζει από ένα παράθυρο που είναι κοντά του και τά μάτια του γουρλώνουν από τόν φόβο.

— Χριστουλάκη μου! Τι σου ήρθε, Τζίμ, νά ταξιδέψουμε με άεροπλάνο; Άν πέση; Άν χαλάση ή μηχανή και πέσουμε από τόσο ψηλά, τί θά γίνη; Πές μου, σέ παρακαλώ, Τζίμ, τί θά γίνη;

— Βούλωσέ το λιγάκι, Κοντοστούπη!, φωνάζει ο Τσιπιτσιπί με τη στριγγή βραχνή φωνή του. Μας έξάλισες!

Ο Κοντοστούπης γίνεται κατακόκκινος από άγανάκτηση.

— Για νά σου πώ, έξάμθλωμα!, ξεφωνίζει. Σου μίλησε κανείς που πετάχτηκες στη μέση σάν κόκορας; Βέβαια, δέ σέ νοιάζει ξένα άν θά πέσουμε! Άν σκοτωθής δέν πρόκειται νά χάση ο κόσμος παρ άνα ένα τερατόμορφο άνθρωπάκι! Άν όμως σκοτωθώ έγώ, ο κόσμος θά χάση έναν... Κοντοστούπη! Βούλωσέ το, λοιπόν, πρίν χάσω τήν ύπομονή μου και σέ... θά λω στην τσέπη μου!

Ο νάνος και τό τερατάκι, άγριεμένοι, είναι έτοιμοι νά

(*) Διάβασε τά τεύχη 14 και 15 που έχουν τούς τίτλους: «Ο Προδότης Παγιδεύεται» και «Ο Κεραυνός ύποτάσσει τη Ζούγκλα».

ριχτούν ο ένας πάνω στον άλλο.

Ο Τζιμ φωνάζει από τη θέση του πιλότου:

— “Ήσυχα, μικροί! Ήσυχα για να μη σηκωθώ και σās... τις θρέζω! Για να πάψετε να καθγαδίζετε, θα άνοιξω τὸ ραδιόφωνο ν’ ακούσουμε λίγη μουσική...”

Ο Κοντοστούπης κι’ ο Τσιπιτσιπ άγριοκυτταζονται και τραβιούνται ο ένας μακριά από τὸν άλλο. Τὸ ραδιόφωνο άρχίζει νά σκορπά εϋθυμη μουσική.

Ξαφνικά ή μουσική σταματάει κι’ ο έκφωνητής τού ραδιοσταθμοϋ λέει:

«Προσοχή! Προσοχή! Έπειγούσα ειδοποίησις τού ύπουργείου Άεροπορίας πρὸς ὅλους τούς πιλότους αεροπλάνων! Όσα αεροπλάνα θρίσκονται αϋτή τή στιγμή σέ πτήσι καλοϋνται νά προσγειωθοϋν άμέσως! Διαφορετικά, κινδυνεύουν νά πέσουν και νά συντριβοϋν! Οί τελευταίες ειδήσεις άπό πολλά σημεία τής Άμερικῆς άναφέρουν ὅτι έκατοντάδες αεροπλάνα κατέπεσαν ξαφνικά και άδικαιολόγητα, χωρίς ή μηχανή τους νά έχη πάθει τίποτα και χωρίς οί πιλότοι, πού πρόλαβαν νά σωθοϋν πηδώντας μέ άλεξίπτωτα, νάμποροϋν νά έξηγήσουν τήν αίτία τών άτυχημάτων!

»Τὸ μόνο, πού οί πιλότοι εἶναι σέ θέσι νά βεβαιώσουν, εἶναι ὅτι ξαφνικά μιá δύναμι τράβηξε τά αεροπλάνα πρὸς τά κάτω, πρὸς τή γή.

»Τά έπιστημονικά συνεργεία τού ύπουργείου Άεροπορίας προσπαθοϋν νά έξηγήσουν τὸ άλλόκοτο αϋτό φαινόμενο. Στὸ μεταξύ, διετάχθησαν ὅλα τά αεροδρόμια νά άπαγορεύσουν τήν άπογείωσι κάθε αεροπλάνου και καλοϋνται ὅλα τά αεροπλάνα πού θρίσκονται στὸν άέρα, νά προσγειωθοϋν άμέσως!...»

Ο Κοντοστούπης τρέμει τώρα άλόκληρος άπό τήν τρομάρα του.

— Τό... τό... τῶξερα έγώ! τραυλίζει. Τῶξερα πὼς θά μās θρῆ συμφορά! Τά βλέπεις, κύριε Τσιπιτσιπ, πού ήθελες νά μου κάνης τὸν έξυπνο; Άντίο νιάτα, τώρα! Εἴμαστε χαμένοι! Γέφτουμε! Γινόμαστε κομμάτια! Άγιοι Ιάαντες! Ο Κοντοστούπης σās χαιρετάει! Σέ λίγο θά ναι κι’ αϋτὸς στὸν οϋρανὸ άνάμεσά σας!

Ο Τσιπιτσιπ καγχάζει κοροϊδευτικά.

— Μὴν εἶσαι τόσο σίγουρος, πὼς θά πās στὸν οϋρανὸ, Κοντοστούπη! Βάζω στοίχημα πὼς θά πās στὴν κόλασι, ὅπου οί ντιαβόλοι θά σέ θράσουν μέσα σέ μεγάλα καζάνια γεμάτα κατράμι!

‘Ο Κοντοστούπης...
 άτομική βόμβα!

‘Ο νάνος κάνει
 νά τοῦ ἀπαντήση
 θυμωμένος, μὰ ἡ
 φωνή τοῦ Τζιμ τὸν
 σταματάει.
 — Σιωπή!, λέει
 ὁ Τζιμ. Δὲν κατα-
 λαβαίνετε, λοιπόν,
 πὼς θρискόμαστε
 σὲ σοβαροὺς κίνδυ-
 νο; ‘Ετοιμαστῆτε
 ἀμέσως! Φορέστε
 τὰ ἀλεξιπτωτὰ
 σας! Πρέπει νὰ
 εἴμαστε ἔτοιμοι
 γιὰ νὰ πηδήξουμε ἔξω, στὸ
 πρῶτο σημάδι κινδύνου!
 ‘Ενῶ ὁ Κοντοστούπης,
 ὁ Τσιπιτσιπ καὶ ἡ “Ελσα φο-

(*) ‘Ο Ὑπεράνθρω-
 πος εἶναι καταπληκτικὰ δυνα-
 τός. Τὰ μπράτσα του, μυῶδη καὶ
 νευρώδη, μποροῦν νὰ τσακίσουν μὲ
 γροθιὲς ἀκόμα καὶ τὸ θώρακα ἐ-
 νὸς τάνκς! Ἡ ἀντοχή του εἶναι ἀ-
 πίστευτη. Τὸ σῶμα του εἶναι τόσο
 σκληρὸ καὶ συγχρόνως τόσο ἐλα-
 στικό, ὥστε οὔτε τὰ πιὸ δυνατὰ
 χτυπήματα, οὔτε ἡ φωτιά, οὔτε οἱ
 σφαίρες μποροῦν νὰ τοῦ κάνουν τί-
 ποτα! Ἡ πιὸ ἐκπληκτικὴ ὅμως ἰδι-
 ότης τοῦ Ὑπεράνθρωπου εἶναι
 ὅτι μπορεῖ καὶ πετάει στὸν
 ἀέρα σάν ἀετὸς καὶ μὲ τρομακτικὴ
 γρηγοράδα!

‘Αν ὁ Ὑπεράνθρωπος
 ἦταν ἀπὸ τὴ Γῆ, τὰ καταπληκτικὰ
 αὐτὰ χαρίσματά του θὰ ἦσαν ὑπερ-
 φυσικὰ καὶ ἀπίθανα. Μὰ ὁ Ὑπε-
 ράνθρωπος προέρχεται ἀ-
 πὸ ἄλλον κόσμον. “Εχει γεννηθῆ σ’

ροῦν διασπικὰ τὰ ἀλεξιπτω-
 τὰ τους, ὁ Τζιμ Μπάρτον κι’
 ὁ μικρὸς Ντάνυ κάνουν κάτι
 παράξενο.

Βγάζουν τὰ κοστούμια
 τους, τὰ γυρίζουν ἀπὸ τὴν ἀ-
 νάποδη καὶ τὰ ξαναφοροῦν.
 ‘Ο Τζιμ εἶναι τώρα ντυμένος
 μὲ μιὰ κόκκινη ἐφαρμοστὴ
 στολὴ καὶ μὲ μιὰ μικρὴ ἄσ-
 πρη χρυσοκέντητη μπέρτα.
 Στὸ στήθος του εἶναι κεντη-
 μένο μὲ χρυσοὺς κλωστή ἔνα
 «Υ».

Αὐτὸ εἶναι τὸ σῆμα τοῦ Ὑ-
 περάνθρωπου!

‘Ο δημοσιογράφος Τζιμ
 Μπάρτον κι’ ὁ Ὑπεράνθρω-
 πος, ὁ πιὸ μεγάλος, ὁ πιὸ δυ-
 νατός κι’ ὁ πιὸ ἀδάμαστος ἡ-
 ρως ὄλων τῶν ἐποχῶν, εἶναι
 τὸ ἴδιο πρόσωπο! (*)

ἔνα μακρινὸ πλανήτη πού δὲν ὀ-
 πάρχει πιὰ. Στὸν πλανήτη ἐκεῖνο
 ζοῦσε ἄλλοτε μιὰ φυλὴ ἀνθρώπων,
 πού ἦσαν ἐξαιρετικὰ προικισμένοι
 ἀπὸ τὴ φύσι, ἀκριθῶς ὅπως κι’ ὁ
 Ὑπεράνθρωπος. Μιὰ
 μέρα ὅμως, ὁ πλανήτης τους καὶ οἱ
 κάτοικοί του καταστράφηκαν ἀπὸ
 τὴν ἔκρηξι μιᾶς ὑπερατομικῆς βόμ-
 βας ὕδρογόνου!

‘Ο μόνος πού σώθηκε ἦταν ὁ
 Ὑπεράνθρωπος, μωρὸ
 τότε ἐνὸς ἔτους, πού ὁ πατέρας του
 τὸν ἔβαλε μέσα σὲ μιὰ βολίδα καὶ
 τὴν ἐξαπόλυσε στὸ διάστημα, μιὰ
 δυὸ στιγμὲς πρὶν ἐκτραγῆ ἡ ἀτομικὴ
 βόμβα καὶ καταστρέψῃ τὰ πάντα.

Ἡ βολίδα ἤρθε κι’ ἔπεσε στὴ
 Γῆ μας, καὶ μάλιστα στὴν Καλι-
 φόρνια τῆς Ἀμερικῆς. Ἐκεῖ δυὸ
 χωρικοὶ περιμάζεψαν καὶ μεγάλω-
 σαν μὲ τ’ ὄνομα Τζιμ Μπάρτον τὸν

‘Ο Ντάνυ είναι ντυμένος με κίτρινη στολή και με μιά μικρή άσπρη μπέρτα με κόκκινα κεντήματα. ‘Ο Ντάνυ είναι ο αγαπημένος των παιδιών όλου του κόσμου, που τον ξέρουν ως Κεραυνό, Γιο του ‘Υπεράνθρωπου!

Ξαφνικά, το αεροπλάνο τραντάζεται απότομα. ‘Η μη χανή του δεν παύει να λειτουργεί κανονικά, κι όμως το αεροπλάνο αρχίζει να πέφτει γοργά προς τη γη!

— Θεούλη μου!, ξεφωνίζει ο Κοντοστούπης. Λιποθυμώ!

— Κεραυνέ!, λέει ο ‘Υπεράνθρωπος. ‘Ανοιξε την καταπακτή!

‘Υ π ε ρ ά ν θ ρ ω π ο, χωρίς να ξέρουν πώς είχε πέσει από άλλον πλανήτη και χωρίς να υποψιάζονται τις υπερφυσικές ικανότητές του.

‘Όταν μεγάλωσε, ο Τζιμ Μπάρτον, που είχε γίνει στο μεταξύ δημοσιογράφος, αποφάσισε να θαλη τον εαυτό του και τη δύναμή του στη διάθεσι της ανθρωπότητας, κι έγινε ο μεγαλύτερος διώκτης του έγκλήματος, που έχει γνωρίσει ποτέ ο κόσμος!

‘Ο Τζιμ Μπάρτον παντρεύτηκε αργότερα τη συνάδελφό του ‘Ελσα και απέκτησε ένα γιού, τον Ντάνυ: ‘Ο Ντάνυ είναι ένα όμορφο αθλητικό παιδί δέκα χρονών κι έχει κληρονομήσει όλες τις υπερφυσικές ικανότητες του πατέρα του μά—σάν παιδί που είναι ακόμα— έχει θέβαια λιγώτερη δύναμι και άντοχη από τον ‘Υπεράνθρωπο. ‘Ο Ντάνυ είναι γνωστός σ’ όλη την ‘Αμερική ως Κεραυνός, ο Γιοιός του ‘Υπεράνθρωπου...

Το παιδί — θαύμα σηκώνεται, προχωρεί στη μέση της αμπίας, σκύβει στο πάτωμα και σηκώνει μιά καταπακτή. Κάτω, χάσκει ένα τετράγωνο άνοιγμα απ’ όπου φαίνονται τὰ πράσινα βουνά κι’ η ζούγκλα!

— ‘Ελσα!, λέει ο ‘Υπεράνθρωπος. Πήδα πρώτη! ‘Όταν θρεθής στο κενό, θά τραθήξεις αυτό το χαλκᾶ και τὸ ἀλεξίπτωτο θ’ άνοιξη!

‘Η ‘Ελσα σηκώνεται, πηγαίνει στην τρύπα και πηδάει έξω. Σὲ λίγες στιγμές τὸ ἀλεξίπτωτό της άνοιγει σάν μιά τεράστια άσπρη ὀμπρέλλα.

— Κοντοστούπη!, λέει ο ‘Υπεράνθρωπος. ‘Η σειρά σου!

‘Ο νάνος είναι τώρα χλωμός σάν νεκρός και τὰ σαγόνια του τρέμουν τόσο πολύ ὥστε δεν μπορεί νὰ μιλήσει καθαρά:

— Δεν μπο... δεν μπο... δεν μπο... δεν μπορῶ νὰ πη... νά... νά... πη...δῆξω! Θά... θά... μέ... πιάση ἢ καρ... καρδούλα μου!

Στὸν ὤμο του Κοντοστούπη είναι κουρνιασμένη τώρα μιά μικροσκοπική μαίμουδιτσα. Είναι ἡ Νάϊ-Νάϊ, μιά μαίμου που ὁ Κοντοστούπης πήρε μαζί του ἀπὸ τὴν ‘Αφρική. (*)

‘Η Νάϊ-Νάϊ σαλεύει τὰ χεράκια της και μορφάζει κω-

(*) Διάβασε τὸ 15ο τεύχος που έχει τὸν τίτλο: «Ο Κεραυνός ὑποτάσσει τὴ Ζούγκλα».

μικά, σάν νά προσπαθῇ νά κάνη τὸν κύριό της νά πηδή-
ση ἔξω!

— “Ελα, λοιπόν, Κοντο-
στούπη!, φωνάζει μὲ θυμὸ ὁ
Κεραυνός. “Αν μείνης μέσα
στό ἀεροπλάνο, θά σκοτω-
θῇς!

— Δέ... δέ... δέ... δέν... μπο-
ρῶ νά...

“Ο Κεραυνὸς δὲν περιμένει
ἄλλο “Αρπάζει τὸν Κοντο-
στούπη ἀπὸ τῆ ζώνης, τὸν τρα-
βάει μὲ δύναμι καὶ τὸν σπρώ-
χνει πρὸς τὴν καταπακτή. “Ο
Κοντοστούπης, οὐρλιάζον-
τας ἀνατριχιαστικά, πέφτει
στό κενό!

“Ο Τσιπιτοῖπ πηδάει ξοπί-
σω του κι’ ἔπειτα ὁ “Υπεράν-
θρωπος κι’ ὁ Κεραυνὸς ἐγ-
καταλείπουν τὸ ἀεροπλάνο
πετώντας γοργὰ καὶ ἐπιδέ-
ξια, σάν δυὸ ἀετοί!

Ξαφνικά, ὁ “Υπεράνθρω-
πος φωνάζει:

— Κεραυνέ! Κύτταξε τὸν
Κοντοστούπη!

“Ο Κεραυνὸς κυττάζει πρὸς
τὰ κάτω καὶ βλέπει τὴν “Ελ-
σα καὶ τὸν Τσιπιτοῖπ νά πέ-
φτουν ἀπαλὰ συγκρατημένοι
ἀπὸ τὰ ἀνοιχτὰ ἀλεξιπτώτα
τους.

“Ο Κοντοστούπης ὅμως πέ-
φτει σάν ὀβίδα! Τὸ ἀλεξίπτω-
τό του δὲν ἔχει ἀνοίξει!

“Ο Κεραυνὸς γέρνει πρὸς
τὰ κάτω καὶ ἀρχίζει νά κα-
τεβαίνει μὲ μιὰ ὑπέροχη κα-
τακόρυφη βουτιά.

— Πηγαίνω νά τὸν σώσω!
φωνάζει στὸν πατέρα του.
Φαίνεται πὼς δὲν ἐλειτούργη-
σε τὸ ἀλεξίπτωτό του!

Στὸ μεταξύ, ὁ νάνος πέ-
φτει μὲ ἱλιγγιώδη ταχύτητα.

— Θεοῦλη μου!, μουρμου-
ρίζει. Παναγίτσα μου! Χρι-
στουλάκη μου! “Αγιοι Πάν-
τες! Γιατί πέφτω ἔτσι; Εἶμαι
τόσο μικρὸς καὶ τόσο ἐλα-
φρός! Γιατί, λοιπόν, δὲν μπο-
ρεῖ νά μὲ συγκρατήσῃ τὸ ἀ-
λεξιπτωτό μου; “Απλῶστε τὰ
ἅγια χεράκια σας, “Αγιοι
Πάντες μου, καὶ συγκρατή-
στε με! Μὴ μ’ ἀφήσετε νά
πέσω! Μὴ μ’ ἀφήσετε! “Οχι
δηλαδή πὼς φοβᾶμαι μὴν πά-
θω ἐγὼ τίποτα! Δὲ μὲ νοιά-
ζει γιὰ τὸν ἑαυτό μου! Γιὰ
σκεφθῆτε ὅμως τί θά γίνῃ
ἂν πέσω στῇ γῇ μὲ τὴ φόρα
ποῦ ἔχω! Θά... θά χαλάσω
κανένα βουνό κι’ αὐτὸ εἶναι
ἁμαρτία, γιατί τὰ βουνὰ εἶ-
ναι δημιουργήματα τοῦ Θε-
οῦ!

Μὰ τὸ πέσιμο ἐξακολουθεῖ
νὰ γίνεται ὅλο καὶ πιὸ γορ-
γὸ καὶ πιὸ ὀρμητικό. “Η Νάι-
-Νάι, ποῦ εἶναι πάντα κουρ-
νιασμένη στὸν ὄμο τοῦ νά-
νου, ἀφήνει τώρα σιγανὰ
γρυλλίσματα φόβου καὶ τὸν
τραβάει ἀπὸ τὰ μαλλιά, σάν
νά θέλῃ νά τὸν σταματήσῃ.

“Ο Κοντοστούπης, βλέπον-
τας πὼς οἱ “Αγιοι Πάντες
δέν... ἐπεμβαίνουν γιὰ νά τὸν
σώσουν, βάζει τὰ κλάματα.

— Πάει! χάθηκε! “Ο Κον-
τοστούπης πέθανε, ὁ Κοντο-
στούπης πάει! Μὲ τὴ φόρα
ποῦ ἔχω θά γίνω ἕνα μὲ τὴ
γῇ! Δὲ θά θροῦν οὔτε τὰ κοκ
καλάκια μου γιὰ νά μέ... μοι
ρολογήσουν λιγάκι! “Ὡχ, ἡ
καρδούλα μου! Χτυπάει

σάν... τάμ-τάμ άγρίων! Σίγουρα, άν πέσω κάτω, θά... πάθω συγκοπή! Βοήθεια! Βοήθεια! Βοήθεια! Βοήθεια!

Ξαφνικά, μιά θίδα μετατοπίζεται μέσα στο μυαλό του νάνου από τον πολύ φόβο, κι' ό Κοντοστούπης θάζει τά γέλια.

— Χά, χά, χά! 'Ελάτε νά θαυμάσετε, κόσμε! 'Εδω, κύριοι, βλέπετε τόν άνθρωπο — θίδα, τόν άνθρωπο — άτομική θόμβα! 'Όπου πέφτω, φέρνω την καταστροφή! Παράμεριστε! Στην μπάντα, πολίτες! 'Εγώ είμαι τó μυστικό όπλο τής 'Αμερικής! Μě θόμβες σάν... έμένα ή 'Αμερική θά κυβερνήση τόν κόσμο! 'Αποκαλυφθήτε, κύριοι! Περνάει ή... άτομική θόμβα!

Καί τότε, σέ απόστασι πενήντα μόνο μέτρων από τó ξδαφος, ό Κοντοστούπης νοιώθει ένα απότομο τράνταγμα πού του φέρνει ζάλη και τó πέσιμο σταματάει! 'Ο νάνος γυρίζει και βλέπει τόν Κεραυνό, πού τόν είχε άρπάξει από τη ζώνη.

— Τόλμησε νά πιάσης τήν... άτομική θόμβα; τού λέει άγρια.

— 'Αφησε τίς σαχλαμάρες, Κοντοστούπη!, λέει ό Κεραυνός. Γιατί δέ λειτουργήσε τó άλεξιπτωτό σου; Χάλασε;

'Εκείνη τη στιγμή ή Νάϊ-Νάϊ, άνακουφισμένη πού ό κίνδυνος είχε περάσει, παίζει με τά μαλλιά και τó σακκάκι του Κοντοστούπη. Τυχαία,

τό χεράκι της τραβάει ένα χαλκά και τó άλεξιπτωτο... άνοίγει!

'Ο Κοντοστούπης καταλαβαίνει τώρα τί είχε συμβή. Είχε ξεχάσει από τó φόβο του ν' άνοίξη τó άλεξιπτωτο!

— Μανούλα μου!, μур-μουρίζει. 'Επεφτα με κλειστό τó άλεξιπτωτο! Πεθαίνω!

Και λιποθυμεί!

Γέης Φιδιών!

Οί τέσσερις φίλοι μας μαζί με τόν Τσιπιτσιίπ και τη Νάϊ-Νάϊ, είναι τώρα συγκεντρωμένοι μεσα σ'ένα ξέφωτο τής ζούγκλας. Τρῶνε όλοι φρούτα για νά καθυσυχάσουν τήν πείνα τους. Πιό πολύ άπ' όλους τρώει ό Κοντοστούπης πού — φαίνεται — οί συγκινήσεις, πού δοκίμασε πέφτοντας από τόσο ψηλά, τού έχουν άνοίξει τήν όρεξι!

'Ο 'Υπεράνθρωπος είναι σκεπτικός.

— Αυτό πού συνέβη είναι πολύ περίεργο!, μур-μουρίζει με τά φρύδια ζαρωμένα. Τί ήταν εκείνο πού έκανε τó άεροπλάνο μας νά πέση; 'Η μηχανή λειτουργούσε περίφημα και τó τιμόνι δέν είχε

πάθει τίποτα! Κάποια δύναμι τὸ τράβηξε πρὸς τὴ γῆ καὶ εἰμαι ἀποφασισμένος νὰ μάθω ποῖα ἦταν αὐτὴ ἡ δύναμι! Γὰρ νὰ λύσουμε ὅμως τὸ μυστήριον πρέπει νὰ θροῦμε πρῶτα τὸ μέρος ὅπου ἔπεσε τὸ ἀεροπλάνο! Αὐτὸ ὅμως θὰ εἶναι πολὺ δύσκολο, γιατί ἡ πυκνὴ ζούγκλα δὲ θὰ μᾶς ἀφήσῃ νὰ θροῦμε εὐκολὰ τὰ συντρίμια τοῦ ἀεροπλάνου μας!

Γυρίζει στὴ γυναῖκα του.

— "Ἐλσα!, τῆς λέει. Θὰ μείνῃς ἐδῶ μὲ τὸν Κοντοστοῦπῃ καὶ τὸν Τσιπιτοῖπ καὶ δὲ θὰ ἀπομακρυνθῇτε γιὰ κανένα λόγο! "Εγὼ κι' ὁ Κεραυνὸς θὰ πετάξουμε πάνω ἀπὸ τὴ ζούγκλα καὶ θὰ προσπαθήσουμε νὰ θροῦμε τὸ ἀεροπλάνο.

Ὁ Κοντοστοῦπης φουσκώνει τὸ στήθος του.

— Μείνε ἥσυχος, Ὑπεράνθρωπε!, λέει καμαρώνοντας. Ὅσο εἰμαι ἐγὼ κοντὰ τῆς, ἢ "Ἐλσα δὲν πρόκειται νὰ πάθῃ τίποτα!

— Εὐχαριστῶ, Κοντοστοῦπῃ!, ἀπαντᾷ ὁ Ὑπεράνθρωπος γελῶντας. "Ἐλα Κεραυνέ!

Ἀπλώνουν κι' οἱ δύο τὰ μπράτσια τους, λυγίζουν καὶ τεντώνουν ἀπότομα τὰ γόνατά τους καὶ πετοῦν πάνω ἀπὸ τὴν καταπράσινη καὶ πυκνὴ ζούγκλα.

Κάτω στὴ γῆ, ὁ Κοντοστοῦπης ἀποτελεῖται τὰ φρούτα ποῦ τοῦ εἶχαν μείνει κι' ἔπειτα ψάχνει γύρω, βρίσκει ἕνα μικρὸ καλάμι κάθεται χάμω κι' ἀρχίζει νὰ

κόβῃ καὶ νὰ σκαλίζῃ τὸ καλάμι μ' ἕνα σουγιάδακι.

— Τί κάνεις ἐκεῖ, Κοντοστοῦπῃ; ρωτᾷ ὁ Τσιπιτοῖπ.

— Σκασμὸς, μικρέ!, ἀπαντᾷ ὁ νάνος περιφρονητικά. Σοῦ εἶπα πὼς θὰ μιλάς μόνο ὅταν σὲ ρωτᾶνε! Βούλωστο λοιπὸν νὰ μὴ σὲ ἀρπάξω καὶ σέ... καταπιῶ!

— "Ετοι, ἔ; γρυλλίζει ὁ Τσιπιτοῖπ, ἀνοιγοκλείνοντας ἄγρια τὸ ράμφος του. Θὰ ντῆς τώρα! Θὰ σοῦ ντεῖξω ποῖος εἰμαι ἐγὼ! Θὰ σέ...

— "Ήσυχά!, φωνάζει ἡ "Ἐλσα. Γιαπτε, λοιπὸν, νὰ καθγαδίζετε κάθε τόσο; Δὲν μπορῶ νὰ σᾶς ὑποφέρω πιά!

Οἱ δύο ἄσπονδοι... φίλοι σωμαίνουν ρίχνοντας ματιὰς θυμοῦ ὁ ἕνας στὸν ἄλλο. Ὁ Κοντοστοῦπης συνεχίζει τὸ σκάλισμα τοῦ καλαμιοῦ.

Σὲ λίγο, θάζει τὸ σουγιά στὴν τσέπη του καὶ φέρνει τὸ καλάμι στὰ χεῖλῃ του. Φουσκώνει τὰ μάγουλά του καὶ φυσᾷ καὶ ἕνας μελωδικὸς ἤχος θγαίνει ἀπὸ τὸ καλάμι.

— Πῶς σοῦ φαίνεται ἡ φλογέρα μου, "Ἐλσα; ρωτᾷ μὲ καμάρι. Ὁμορφῇ, ἔ; Σωστὸ ἀηδόνι! "Ἀκου τώρα ἕνα σπουδαῖο μουσικὸ κομμάτι τοῦ μεγάλου μουσικοσυνθέτη... Κοντοστουπόθεν!

Ἐνῶ ἡ "Ἐλσα θάζει τὰ γέλια, ὁ Κοντοστοῦπης σηκώνεται ὀρθίος καὶ ἀρχίζει νὰ παίξῃ ἕνα σκοπὸ γεμάτο παρτονίες.

Καθὼς φυσᾷ, ἡ μεγάλῃ

γαμψή μύτη του σαλεύει κωμικά.

“Ο Τσιπιτσιπ ένθουσιάζε-ται και άρχίζει νά χορεύη μέ τεράστια άστεία πηδή-ματα.

Ξαφνικά, τó τερατάκι στα ματάει τó χορό του και φω-νάζει γουρλώνοντας τά μά-τια του μέ τρόμο:

— Κοντοστούπη! “Ένα φίντι! “Ένα μεγάλο φίντι!

“Ο Κοντοστούπης κυττά-ζει πρós τó μέρος πού δεί-χνει ó Τσιπιτσιπ και βλέπει σέ άπόστασι δυό μέτρων μα-κρυνά του μιá κόμπρα κου-λουριασμένη γύρω άπό τόν κορμό ένός δέντρου, νά σα-λεύη τó κεφάλι της στό ρυθ-μό τού σκοπού τής φλογέ-ρας.

— Χριστουλάκη μου!, ξε-φωνίζει ó νάνος παύοντας νά παίξη. Χάθηκα! Μ’ έφαγε τó θηρίο!

— Κοντοστούπη!, φωνά-ζει ή “Έλσα τρομαγμένη. Συνέχισε τó παίξιμό! “Όσο παίζεις τή φλογέρα, τó φίδι δέ θά έπιτεθή! Παίξε όσο νά θρούμε τρόπο νά τó σκοτώ-σουμε!

“Ο Κοντοστούπης ξαναχώ-νει τή φλογέρα στό στόμα του και άρχίζει πάλι νά παί-ξη μέ άπόγνωσι όσο πιό γορ γά μπορεί. Τά δάχτυλά του άνοιγοκλείνουν τς τρύπες τής φλογέρας μέ τόση γρη-γοράδα, ώστε σχεδόν δέν μπορείς νά τά ξεχωρίσης. Τά μάτια του είναι τόσο γουρ-λωμένα ώστε λές και πάνε

“Ένα φίδι ήταν κουλουριασμένο στόν κορμό ένός δέντρου.

νά θγούν άπό τς κόγχεις τους!

Τά γόνάτά του τρέμουν και τó κορμί του σαλεύει κι’ αυτό στό ρυθμό τής φλογέ-ρας, σαν καλάμι πού τó χτυ-πάει άγριος βοριάς!

«Πα... Πα... Παναγίτσα μου!, σκέπτεται ó Κοντοστού-πης καθώς παίζει. Θεούλη μου! Τί έκανα για νά τιμω-ρούμαι έτσι; “Αν πάψω νά παίζω, τó φίδι θά μέ δαγκώ-ση και τότε ó Κοντοστούπης θά... τινάξη τά πέταλα! “Ως πότε όμως μπορώ νά κρατή-σω; “Ο λαιμός μου θά πια-στή ή ή φλογέρα θά χαλά-ση! Και τότε...»

Στό μεταξύ ή "Ελσα ψάχνει γύρω, θρίσκει ένα χοντρό ξερόκλαδο καί πηγαίνει με προφύλαξι κοντά στο φίδι. Έκει, σηκώνει το κλαδί καί, μ' όλη της τή δύναμι, χτυπάει μ' αυτό το φίδι στο κεφάλι.

Η κόμπρα σπαράζει τρομακτικά καί σωριάζεται χάμω με το κρανίο τσακισμένο!

Ο Κοντοστούτης θγάζει τή φλογέρα από το στόμα του καί, άκουμπώντας σ' ένα δέντρο γιά νά μήν πέση κι' αυτός χάμω, τήν πετάει μακριά μέσα στους θάμνους.

— Πήγαινε στο πυρ το εξώτερον!, ξεφωνίζει ύστερικά. Πήγαινε καί μήν ξαναφανής στα μάτια μου παλιοφλογέρα! Νά μου κοπούν τά χέρια καί ή γλώσσα άν ξαναπιάσω φλογέρα! Νά μου...

Ο Φασιανός καί
ό Ίνδιάνες!

ΚΟΝΤΟΣΤΟΥ.

ΠΗΣ σωπαίνει εφηνικά. Οχι όμως από τρόμο αυτή τή φορά αλλά από χαρά. Βλέπει κάτι που τον κάνει νά ξεχάση τον τρόπο καί το μεγάλο κίνδυνο που είχε διατρέξει λίγες στιγμές πριν.

— "Ελσα!, μουρμουρίζει. Τσιπιτσιπί! Μή μιλήσετε καί μήν κουνηθήτε! Πίσω από ένα θάμνο, προς τα δεξιά μου, διακρίνω ένα... φασιανό! Ναι, ένα φασιανό! Βλέπω τήν ούρά του νά σα-

λεύη!... Θά πάω σιγά-σιγά από το πίσω μέρος καί θά τον χτυπήσω με μιá πέτρα! "Ετσι, ό μεγάλος κυνηγός Κοντοστούτης, θά σάς προσφέρει ένα νόστιμο γεύμα!

— Βάζω στοίχημα το ράμφος μου, λέει ό Τσιπιτσιπί, πώς ντέν θά τον σκοτώσης!

Μά ό Κοντοστούτης δέν του δίνει σημασία. Πέφτει μπρούμυτα καί σέρνεται γοργά καί όσο μπορεί άθόρυθα ανάμεσα στους θάμνους.

«Θά τους δείξω έγώ τί θά πη Κοντοστούτης!, σκέπτεται. Θά τους πάω το πουλί καί νά μη με λένε Μπιλ Φάκτ άν δέν... κόψω το ράμφος του Τσιπιτσιπί!»

Πλησιάζει στο θάμνο, όπου διακρίνει τήν ούρά του φασιανού, καί παίρνει από χάμω μιá πέτρα γιά νά χτυπήση το πουλί.

Κοντοστέκεται όμως. Το πουλί στέκεται τόσο άκίνητο ώστε ό νάνος μπαίνει σε πειρασμό.

«Μήπως θά μπορούσα νά το πιάσω ζωντανό; σκέπτεται. Σκέψου τί θρίαμβος γιά μένα νά το πήγαινα ζωντανό σ' αυτό το εξάμβλωμα, τον Τσιπιτσιπί! Θά έσκαζε από τή ζήλεια του! Θά έγαζε τή χρυσή το τερατάκι!»

Καί ό Κοντοστούτης παίρνει μιάν απόφασι γιά τήν όποιá μετάνοισε φριχτά. Παράτάει τήν πέτρα καί, σέρνεται πιο κοντά στο θάμνο, γιά νά πιάση το πουλί ζωντανό... με τά χέρια του!

Βλέπει τήν ούρά του φα-

σιανοῦ νὰ σαλεύη πότε-πότε κι' αὐτὸ κάνει τὴν καρδιά του νὰ χοροπηδᾷ ἀπὸ ἀγῶνιά.

«Ἄς μὴν πετάξῃ!, σκέπτεται. Ἄρτεμις, θεᾷ τοῦ κυνηγιοῦ, κάνε νὰ μὴν πετάξῃ τὸ πουλί!»

Φτάνει στὸ θάμνο, παίρνει μιὰ θαβειὰ ἀνάσσα γιὰ νὰ κἀνῃ τὴν καρδιά του νὰ πάψῃ νὰ χτυπᾷ τόσο δυνατὰ καί, ξαφνικά, ἀπλώνει τὸ χέρι του καὶ ἀρπάζει τὴν οὐρά τοῦ πουλιοῦ!

— Τόπισσα!, ξεφωνίζει τραβῶντας. Ἐπιασα τὸ φασιανὸ ζωντανό! Μπράβο μου! Μπράβο, Κοντοστούπη, μεγάλε κυνη...

Ἡ φωνὴ του πνίγεται στὸ λαρύγγι του κι' ἔπειτα γίνετα μιὰ ὑστερική κραυγὴ γεμάτη τρόμο:

— Ἀαααααχ! Μανούλα μου! Χάθηκα!

Τὰ μάτια του ποὺ λάμπουν, σὰν ἀπὸ ὑψηλὸ πυρετό, ἀντικρίζουν αὐτὸ ποὺ κρατᾷ ἀκόμα τὸ χέρι του.

Δὲν εἶναι ἡ οὐρά ἐνὸς φασιανοῦ αὐτὸ ποὺ ἄρπαξε ὁ Κοντοστούπης. Εἶναι... τὰ φτερά ποὺ εἶχε στὸ κεφάλι του ἕνας ἀγριωπός... Ἰνδιάνος, ἕνας τρομερὸς ἐρυθρόδερμος!

Ὁ ἐρυθρόδερμος, κρυμμένος πίσω ἀπὸ τὸ θάμνο, παραμόνευε τίς κινήσεις τῶν φίλων μας, καὶ τὰ φτερά ποὺ εἶχε στερεωμένα στὸ κεφάλι του εἶχαν κάνει τὸν Κοντοστούπη νὰ τὸν περάσῃ γιὰ... φασιανό!

Καταλαβαίνετε τὴν τρομάρα ποὺ δοκίμασε ὁ καημένος ὁ νάνος, ὅταν — ἀντὶ γιὰ φασιανὸ — ἀντίκρουε τὸν ἐρυθρόδερμο!

— Μανούλα μου!, γρυλλίζει. Χαίρε! Χάνεις τὸ γιόκα σου! Χάνεις τὸ μονάκριβο παλληκάρι σου! Μ' ἔφαγε ἄτιμα καὶ ὕπουλα ὁ φασιανός! Τὴν τελευταία στιγμὴ ἔγινε... ἐρυθρόδερμος καὶ θέλει νὰ μοῦ ρουφήξῃ τὸ αἷμα!

Ὁ ἐρυθρόδερμος ἀρπάζει τὸν Κοντοστούπη ἀπὸ τὸ λαίμω καὶ τὸν σφίγγει θλαστικῶς στὴ γλῶσσα τῶν Ἰνδιάνων, ἀποφασισμένος νὰ τὸν πνίξῃ. Γιὰ ἕναν ἐρυθρόδερμο δὲν ὑπάρχει μεγαλύτερη προσβολὴ ἀπὸ τὸ νὰ τοῦ πιάσῃ ἕνας ἄλλος τὰ φτερά τοῦ κεφαλιοῦ του!

— Μή!, λέει μὲ δυσκολία ὁ νάνος. Μή, ἀδερφοῦλη μου! Ξαναγίνε... φασιανός καὶ σοὺ ὑπόσχομαι νὰ μὴ σὲ πειράξω καθόλου!

Ἡ "Ἐλσα κι' ὁ Τσιπιτσιπί, βλέποντας τὸ «κυνήγι» τοῦ Κοντοστούπη νὰ παίρνῃ μὰ τόσο ἀπροσδόκητῃ ἐξέλιξι, τρέχουν πρὸς τὸ μέρος του γιὰ νὰ τὸν βοηθήσουν.

Πρῶτος φτάνει ἐκεῖ, μὲ μεγάλη πηδήματα, ὁ τετυτόμορφος Τσιπιτσιπί, ποὺ ἀγαπάει στὸ θέθος τὸν Κοντοστούπη ὅσο κι' ἂν καθυγάδιζῃ κάθε τόσο μαζί του.

Μ' ἕνα τεράστιο σάλτο, τὸ μικροσκοπικὸ τερατάκι προσγειώνεται στὸν ὄμο τοῦ Ἰνδιάνου καὶ τὸν χτυπάει μὲ τὸ

ράμφος του στο κεφάλι, μ' ὅλη του τὴ δύναμι.

Ὁ Ἰνδᾶνος παρατάει τὸν Κοντοστούπη καὶ παραπατάει σὰν μεθύσμενος.

— Ίιιιιιιι, οὐρλιάζει. Οὐουουουουουχ! Ίιιιιιι!

καὶ σωριάζεται χαμῶ ἀναίσθητος!

Γιὰ μερικές στιγμές, ὁ Κοντοστούπης ἀνοικοκλείνει τὸ στόμα του σπασμωδικά, μὴν μπορῶντας νὰ ἀνασάνῃ.

Ἐπειτα, νοιώθοντας ντροπὴ πού ὁ Τσιπιτσιπ τοῦ εἶχε σώσει τὴ ζωὴ, γυρίζει καὶ λέει ἄγρια στοῦ τερατάκι:

— Δέ σοῦχω πῆ, μικρέ, νὰ μὴν ἀνακατεύεσαι στίς ὑποθέσεις μου; Μπήκες στὴ μέση ἀκριβῶς τῇ στιγμῇ πού ἤμουν ἔτοιμος νά... ἀποτελειώσω τὸ φασιανό μου!

— Τρελλάθηκες, Κοντοστούπη; τοῦ λέει ἡ Ἐλσα μὲ ἀπορία. Ἀντὶ νὰ εὐχαριστήσης τὸν Τσιπιτσιπ, πού σ' ἔσωσε ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ἐρυθρόδερμου, τὸν θρίζεις;

— Δὲν εἶναι ἐρυθρόδερμος! ἀπαντάει μὲ θυμὸ ὁ νάνος. Εἶναι φασιανός... μεταμφιεσμένος σὲ ἐρυθρόδερμο!... Παναγίτσα μου! Χριστουλάκη μου! Χαθήκαμε!

Καὶ σκεπάζει μὲ τίς παλάμες του τὰ μάτια του.

— Κοντοστούπη, λέει ἡ Ἐλσα ἔκπληκτη, τί ἔπαθες; Γιατί σκέπασες τὰ μάτια σου;

— Γιὰ νὰ μὴ θλέπω!. ἀπαντᾷ ὁ νάνος σιγανὰ. Ἀν' κυττάξεις γύρω, θὰ κάνετε καὶ σεῖς τὸ ἴδιο! Μανούλα μου!

Τί συμφοριασμένος ἄνθρωπος πού εἶμαι!

Ἡ Ἐλσα κι' ὁ Τσιπιτσιπ κυττάζουν γύρω καὶ μαρμαρώνουν ἀπὸ τὸν τρόμο. Δεκάδες ἐρυθρόδερμοι προβάλλουν πίσω ἀπὸ δέντρα καὶ θάμνους καὶ προχώρουν ἀργὰ πρὸς τὸ μέρος τους, κουνώντας ἀπειλητικὰ τὰ τόξα τους καὶ τὰ ἀκόντιά τους!

Ὁ Μαῦρος
Δξιμόνας

ἘΠΕΙΤΑ ἀπὸ ψάξιμο πολλῆς ὥρας, ὁ Ὑπεράνθρωπος ἀπελπίζεται. Δὲ θρῖσκει πουθενὰ κανένα σημάδι, πού νὰ δείχνῃ πού εἶχε πέσει τὸ ἀεροπλάνο του. Θὰ τὸ εἶχε παρακολουθῇ πετώντας πίσω ἀπὸ τὸ ἀεροπλάνο τὴν ὥρα τοῦ δυστυχήματος, ἀλλὰ τὸ ἐπεισόδιο μὲ τὸν Κοντοστούπη, πού ἔπεφτε χωρὶς ν' ἀνοίξῃ τὸ ἀλεξίπτωτό του, τοῦ εἶχε ἀποσπάσει τὴν προσοχὴ καὶ εἶχε χάσει ἔτσι τὸ ἀεροπλάνο ἀπὸ τὰ μάτια του.

«Θὰ ψάξουμε πάλι ἀργότερα, σκέπτεται. Τώρα ὅμως πρέπει νὰ γυρίσω κοντὰ στοὺς δικούς μου. Δὲν εἶναι σωστό νὰ τοὺς ἀφήσω μόνους γιὰ πολλὴ ὥρα μέσα στὴ ζούγκλα».

Καθὼς πετάει ψηλά, τὰ μάτια του ἐρευνοῦν τὸν οὐρανὸ γύρω. Βλέπει μακρὰ, πολὺ μακρὰ, κοντὰ στὸν ὀρίζοντα, ἕνα κίτρινο σημάδι. Εἶναι ὁ Κεραυνός, τὸ παιδί --

θαῦμα, πού φάχνει κι' αὐτὸς νὰ θρῆ τὰ συντρίμμια τοῦ ἀεροπλάνου, πετώντας πάνω ἀπὸ τὴ ζούγκλα!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος φουσκῶνει τὸ στήθος του καὶ μιὰ μακρόσυρτη κραυγὴ σκίζει τὸν ἥσυχο πρωῒνὸ θέρα:

— Αἰάααα! Αἰάααα!..

Τὸ κίτρινο σημαδάκι στὸν ὀρίζοντα μεγαλύνει γοργά, ἐνῶ ὁ Ὑπεράνθρωπος ἀκούει τὴν ἀπάντησι τοῦ Κεραυνοῦ:

— Αἰάααα! Αἰάααα!...

Μισὸ λεπτό ἀργότερα, πετώντας μὲ ἀπίστευτὴ ταχύτητα, ὁ Κεραυνὸς φτάνει κοντὰ στὸν Ὑπεράνθρωπο.

— Τί συμβαίνει, πατέρα; ρωτᾷ. Βρῆκες τὸ ἀεροπλάνο;

— "Ὀχι!, ἀπαντᾷ ὁ Ὑπεράνθρωπος. Καὶ φοβοῦμαι δτι θὰ δυσκολευτοῦμε πολὺ νὰ τὸ θροῦμε... Θὰ ψάξουμε ἀργότερα πάλι. Τώρα, ἄς γυρίσουμε κοντὰ στὴ μητέρα σου καὶ τοὺς φίλους μας.

Γλυστρώντας σάν χελιδόνια πάνω ἀπὸ τίς κορυφές τῶν δέντρων, οἱ δυὸ πιὸ δυνατοὶ καὶ πιὸ ἀδάμαστοι ἄνθρωποι τοῦ κόσμου, πετοῦν πρὸς τὸ μέρος ὅπου εἶχαν ἀφήσει τοὺς δικούς τους καὶ προσγειώνονται ἀνάμεσα στὰ δέντρα.

Ἐκεῖ ὁμῶς τοὺς περιμένει μιὰ δυσάρεστη ἐκπληξι. Ἡ Ἔλσα, ὁ Κοντοστούπης, ὁ Τσιπιτσιπ καὶ ἡ Νάϊ-Νάϊ ἔχουν ἔξαφανιστῇ! Δὲν φαίνονται πουθενὰ ὀλόγυρα!

— Ἔλσα!, φωνάζει ὁ Ὑπεράνθρωπος. Ἔλσα! Κοντο-

στούπη! Τσιπιτσιπ! Ποῦ εἰστε;

«Ποῦ εἰστε;» ἀπαντᾷ ἡ ἡχώ τοῦ δάσους σάν νὰ ἤθελε νὰ τὸν κοροϊδέψη.

Ὁ Ὑπεράνθρωπος ζαρῶνει τὰ φρύδια του νοιώθοντας ἕνα κακὸ προαίσθημα.

— Φοβοῦμαι πολὺ, λέει στὸ γυιό του, μήπως συνέβη τίποτα στὴ μητέρα σου καὶ στοὺς ἄλλους! Τῆς εἶπα νὰ μὴν ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ ἐδῶ καί...

Σωπαίνει καὶ κυττάζει γύρω ἐκπληκτος.

Δεκάδες ἐρυθρόδερμοι ἔχουν προβάλλει ἀπὸ τοὺς γύρω θάμνους, μὲ τὰ τόξα τους καὶ τὰ ἀκόντιά τους προτεταμένα!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος καταλαβαίνει. Οἱ ἐρυθρόδερμοι εἶχαν ἀπαγάγει ἢ σκοτώσει τὴ γυναῖκα του καὶ τοὺς φίλους του!

— Κεραυνέ!, λέει στὸ παιδί — θαῦμα. Πρέπει νὰ συλλάβουμε ἕνα-δυὸ ἀπ' αὐτοὺς ζωντανούς, γιὰ νὰ τοὺς ἀναγκάσουμε νὰ μᾶς ποῦν ποῦ ἔχουν πάει τοὺς δικούς μας! Ξέρω καλὰ τὴ γλῶσσα τους!

Ἐνα σμῆνος ἀπὸ θέλη ταξιθεύει στὸν ἀέρα καὶ χτυπάει τοὺς δυὸ ὑπεράνθρωπους στὸ στήθος καὶ στὰ μπράτσα.

Δὲν τοὺς κάνουν ὁμῶς τίποτα! Τὰ φαρμακερὰ θέλη τῶν Ἰνδιάνων δὲν μποροῦν νὰ τρυπήσουν τὸ κορμί τους, ποῦ ἔχει τὴ σκληρότητα καὶ συγχρόνως τὴν ἐλαστικότητα τοῦ ἀτσαλιοῦ!

Κατάπληκτοι οί έρυθρό-
 δερμοι έκτινάζουν πρὸς τὸ
 μέρος τῶν δυὸ λευκῶν τὰ ἀ-
 κόντια τους. Μὰ καὶ πάλι οἱ
 φίλοι μας μένουν ἀνέπαφοι!

Νομίζοντας πὼς εἶχαν νὰ
 κάνουν μὲ δυὸ θεοὺς τοῦ δά-
 σους, οἱ Ἰνδιάνοι γυρίζουν
 καὶ τὸ βάζουν στὰ πόδια.
 Σὰν ἴσκιοι, χάνονται ἀνάμε-
 σα στοὺς θάμνους, ἀφήνον-
 τας σιγανὲς κραυγὲς τρόμου.

Μὰ ὁ Ὑπεράνθρωπος κι' ὁ
 Κεραυνὸς δὲν τοὺς ἀφήνουν
 νὰ ξεφύγουν ἀνενόχλητοι. Ρί-
 χνονται ἐναντίον τους, χαρί-
 ζουν μερικὰ χτυπήματα, πού
 μεταβάλλουν τὸν τρόπο τους
 σὲ πανικό, καὶ συλλαμβάνουν
 δυὸ Ἰνδιάνους.

— Σὰς ἀκούω!, λέει ὁ Ὑ-
 περάνθρωπος στὴ γλῶσσα
 τους. Περιμένω νὰ μάθω τί
 κάνατε μιά λευκὴ γυναῖκα,
 ἓνα μικρόσωμο λευκὸ ἄντρα
 καὶ ἓνα πλάσμα μὲ σῶμα ἀν-
 θρώπου καὶ ράμφος πουλιοῦ,
 πού πιάσατε πρὶν ἀπὸ λίγο!
 Ἄν δὲν τὸ μάθω αὐτὸ ἀπὸ
 τὰ στόματά σας, θὰ σὰς τσα-
 κίσω... ἔτσι!

Καὶ γιὰ νὰ δώσῃ μεγαλύ-
 τερη θαρύτητα στὰ λόγια
 του, ἀρπάζει ἓνα δέντρο πού
 ἦταν κοντά του καὶ τραβάει
 μὲ δύναμι.

Ἕνας διαπεραστικὸς κρό-
 τος ἀκούγεται καὶ ὁ κορμὸς
 τοῦ δέντρου σπάζει στὴ μέ-
 ση!

— Θὰ... θὰ μάθῃς ὅτι θέ-
 λεις, μεγάλε κόκκινε δαίμονα
 τῆς ζούγκλας!, λέει τρομα-
 γμένος ἓνας ἀπὸ τοὺς Ἰνδιάν-
 νους. Θὰ σοῦ τὰ πῶ ὅλα!

Μὰς ἔβαλε ὁ μαῦρος δαίμο-
 νας νὰ ἀρπάζουμε αὐτοὺς πού
 εἶπες!

— Ὁ... μαῦρος δαίμονας:
 ρωτᾷ ὁ Ὑπεράνθρωπος.
 Ποιὸς εἶναι αὐτός;

Τὰ πρόσωπα τῶν δυὸ Ἰν-
 διάνων οὐσπῶνται ἀπὸ φόβο
 καὶ φρίκη.

— Δέ... δὲν κάνει νὰ μιλά-
 με γιὰ τὸ μαῦρο δαίμονα!,
 ἀπαντοῖν. Ὅσοι μιλοῦν γι'
 αὐτόν, πεθαίνουν. Ὅσοι τόλ-
 μεσαν νὰ θελήσουν νὰ μά-
 θουν γι' αὐτόν, ταξίδεψαν γιὰ
 νὰ βροῦν τοὺς προγόνους
 στὸν ἄλλο κόσμο!

— Πού βρίσκονται οἱ αἰχ-
 μάλωτοι καὶ ποῦ μπορῶ νὰ
 βρῶ τὸ μαῦρο δαίμονα; ρω-
 τᾷ ὁ Ὑπεράνθρωπος σηκώ-
 νοντας ἀπειλητικὰ τὴ γροθιά
 του γιὰ νὰ κἀνὴ τοὺς Ἰνδιάν-
 νους νὰ φοβηθοῦν ἀκόμα πε-
 ρισσότερο καὶ νὰ μιλήσουν ἐ-
 λεύθερα.

Οἱ ἐρυθρόδερμοι κυττά-
 ζουν μὲ τρόμο τὴν ἀνυψωμέ-
 νη γροθιά τοῦ «κόκκινου δαί-
 μονα». Καταλαβαίνουν ὅτι,
 ἂν πέσῃ πάνω τους, εἶναι χα-
 μένοι.

— Οἱ αἰχμάλωτοι, λέει θια-
 στικά ὁ ἓνας, βρίσκονται...

Αὐτὴ εἶναι ἡ τελευταία κου
 βέντα τῆς ζωῆς του. Δυὸ θέ-
 λη περνοῦν σφυρίζοντας δι-
 πλά ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ Ὑπε-
 ράνθρωπου καὶ καρφώνονται
 στὸ λαιμὸ τῶν δυὸ ἐρυθροδέρ-
 μων, διαπερνώντας τὸν πέρα-
 πέρα.

Οἱ δυστυχισμένοι ἄγριοι
 σωριάζονται χάμω νεκροί,
 σὰν σφαγμένα μοσχάρια!

Ἐκεῖνος!

ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ κι' ὁ Κεραυνὸς στρίφον γοργὰ καὶ τρέχουν σάν τὸν ἀνεμὸ πρὸς τὴν κατεύθυνσιν ἀπὸ τὴν ὁποία εἶχαν προέλθει τὰ θανατηφόρα θέλη, πού εἶχαν κλείσει τὸ στόμα τῶν δυὸ Ἰνδιάνων τῇ σιγῇ ἀκριβῶς πού ἦσαν ἔτοιμοι νὰ φανερώσουν τὸ μέρος ὅπου θρίσκονταν ἡ Ἐλσα, ὁ Κοντοστούτης κι' ὁ Τσιπιτσιπί.

Πότε τρέχοντας καὶ πότε πετώντας, οἱ δυὸ φίλοι μας ψάχνουν τὴ ζούγκλα γύρω, γιὰ νὰ βροῦν τὸ δολοφόνου πού εἶχε ρίξει τὰ θέλη. Μὰ δὲ θρίσκουν τίποτα! Δὲ θρίσκουν οὔτε τὸ παραμικρὸ ἱχνὺς!

— Αὐτὸ εἶναι πολὺ παράξενο! μουρμουρίζει ὁ Ὑπεράνθρωπος. Κινηθήκαμε ἀμέσως μόλις ἔρριξαν τὰ θέλη καὶ εἶναι ἀδύνατον νὰ πρόλαβε ὁ δολοφόνος νὰ ἀπομακρύνθηκε τόσο γοργά! Τί πλᾶσμα, λοιπόν, ἦταν ἐκεῖνο πού σκότωσε τοὺς αἰχμαλώτους μας; Καὶ τί εἶναι ὁ «μαῦρος δαίμονας» γιὰ τὸν ὁποῖο μᾶς μίλησαν μετ' ὅσο τρόπο οἱ Ἰνδιάνοι; Ποῦ εἶναι...

— Πατέρα!, φωνάζει ξαφνικὰ ὁ Κεραυνός.

— Τί τρέχει; ρωτᾷ ὁ Ὑπεράνθρωπος.

— Μιὰ παράξενη μορφή φάνηκε ἀνάμεσα σ' ἐκείνους τοὺς δυὸ θάμνους καὶ χάθηκε σχεδὸν ἀμέσως! Δὲν πρό-

λαθαὶ κανὲν νὰ καταλάβω τί ἦταν!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος δὲν χάνει τὸν καιρὸ του σὲ λόγια. Μὲ μιὰ θεαματικὴ ἐκτίναξι, πετάει πρὸς τὸ μέρος πού δείχνει ὁ γυῖός του. Ὁ Κεραυνὸς τὸν ἀκολουθεῖ.

Διασχίζουν ἕναν ἐκτεταμένο θαμνότοπο, χωρὶς νὰ συναντήσουν κανένα, περνοῦν ἀπὸ ἕνα σῦδεντρο καὶ θγαίνουν σ' ἕνα μικρὸ ξέφωτο.

Ἐκεῖ, στὴ μέση τοῦ ξέφωτου, ἕνας λαγὸς στέκεται στὰ πίσω πόδια του, κυττᾶζοντάς τους παράξενα.

Τὴν ἴδια στιγμή, ὁ Ὑπεράνθρωπος νοιώθει ἕνα ἀλλόκοτο ρίγος σ' ὅλο του τὸ κορμί, σάν νὰ τὸ διαπερνᾷ ἡλεκτρικὸ ρεῦμα.

Καταλαβαίνει! Τὸ συναίσθημα αὐτὸ, τὸ περίεργο αὐτὸ ρίγος σημαίνει πὼς κάπου ἐκεῖ κοντὰ θρίσκεται Ἐκεῖνος, ὁ ἄνθρωπος μετ' αἰχμῆς μορφῆς, ὁ μεγαλύτερος ἐχθρὸς τοῦ Ὑπεράνθρωπου καὶ τῆς ἀνθρωπότητος! (*)

Ποῦ εἶναι ὁμοῦς Ἐκεῖνος; Εἶναι ἄραγε κρυμμένος ἀνάμεσα στοὺς θάμνους; Εἶναι κρυμμένος στὰ κλαδιὰ ἑνὸς δέντρου μετ' αἰχμῆς μορφῆς; Εἶναι...

Κάτι ἀπροσδόκητο διακόπτει τοὺς στοχασμοὺς τοῦ Ὑπεράνθρωπου.

Ὁ λαγός, πού στέκεται στὴ μέση τοῦ ξέφωτου, χάνεται ξαφνικὰ καὶ στὴ θέσι του

(*) Διάβασε τὰ δυὸ προηγούμενα τεύχη.

Τὰ μάτια Ἐκείνου
ἀστραψαν καὶ
τὸ κεφάλι τοῦ Πέτρι-
κίκλωπα ἔγειρε
ἐπέσε.

στέκεται ἓνας πολὺ ψηλὸς ἄν-
τρας μὲ μαῦρο κοστοῦμι καὶ
μακρὸ μαῦρο μανδύα! Τὰ
χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώ-
που του εἶναι σατανικά κι'
ἓνα διαβολικὸ χαμόγελο ζω-
γραφίζεται στὰ χεῖλῃ του.

Εἶναι Ἐκεῖνος, ὁ ἄν-
θρωπος μὲ τὶς χίλιες μορφές,
τὸ τρομερὸ πλᾶσμα μὲ τὴν
ἀπίστευτα δυνατὴ θέλησι, ποὺ
μπορεῖ νὰ τσακίσῃ μὲ τὸ βλέμ-
μα τοὺς ἀντιπάλους του χω-
ρὶς νὰ κουνήσῃ κἀν τὰ χεῖρια
του!

— Μὲ συγχωρῆς, ἂν σὲ τρὸ
μαξα, Ὑπεράνθρωπε!, λέει

κοροϊδευτικά. Φαίνεται ὅμως
ὅτι ἡ μοῖρα μᾶς σπρώχνει ἀ-
διάκοπα τὸν ἓνα πρὸς τὸν ἄλ-
λο, λές καὶ θέλει ὅπωςδὴπο-
τε νὰ ἐξοντωθῇ ὁ ἓνας ἀπὸ
τοὺς δυὸ μας! Αὐτὴ τὴ φο-
ρὰ ἡ μοῖρα σ' ἔφερε πάλι ἀ-
κριβῶς στὸ κρησφύγετό μου,
στὸ στρατηγεῖο μου, ἀπ' ὅ-
που προετοιμάζω τὴν κατα-
στροφὴ τῆς γῆς! Δὲν εἶναι
παράξενο αὐτό; Καὶ δὲν εἶ-
ναι παράξενο τὸ ὅτι, ἀφοῦ
κατέστρεψα τὸ αεροπλάνο
σου, ἡ μοῖρα ἔρριξε πάλι στὰ
χεῖρια μου τὴ γυναῖκα σου!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος δὲν ἀ-

παντάει. Λυγίζει και τεντώνει τὰ γόνατά του και τινάζεται σάν βολίδα πρὸς τὸ μέρος Ἑκείνου!

Μιά στιγμή ὅμως πρὶν τὰ χέρια τοῦ ἡρώα μας ἀρπάξουν τὸν ἀντίπαλό του, Ἑκείνος, ὁ ἄνθρωπος μὲ τὶς χίλιες μορφές χάνεται! Γίνεται ἕνα συννεφάκι καπνοῦ και διαλύεται γοργὰ ἀνάμεσα στὰ δέντρα!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος σταματάει ἐμβρόντητος, μὲ τὰ δόντια σφιγμένα ἀπὸ ἀνήμεση λύσσα.

— Δὲ θὰ μπορέσουμε, λοιπόν, ποτὲ νὰ ἀπαλλαγούμε ἀπὸ τὸν τρομερὸ αὐτὸ ἄνθρωπο; μурμουρίζει. Δὲ θὰ μπορέσουμε...

— Πατέρα!, τὸν διακόπτει ὁ Κεραυνός. Ὁ... Κοντοστούτης!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος γυρίζει γεμάτος χαρὰ και βλέπει τὸν Κοντοστούτη νὰ πλησιάζη πρὸς τὸ μέρος τους, μὲ ἀθέβαιο βῆμα. Τὸ πρόσωπό του ἔχει μιὰ ἔκφρασι τρόμου και ἡ μύτη του σαλεύει κωμικὰ πᾶνω-κάτω.

— Ὑπεράνθρωπε!, φωνάζει. Ἡ Ἔλσα κινδυνεύει! Ἀκολουθήστε με!

Ὁ νάνος γυρίζει και προχωρεῖ ἀνάμεσα στὰ δέντρα τῆς ζούγκλας, τρέχοντας. Ὁ Ὑπεράνθρωπος κι' ὁ Κεραυνὸς ταχύνουν τὸ βῆμα τους γιὰ νὰ τὸν φτάσουν, μὰ ὁ Κοντοστούτης περπατάει δὺλο και πιὸ γρήγορα, ὅλο και πιὸ γρήγορα!

«Περίεργο!, σκέπτεται ὁ

Ὑπεράνθρωπος. Τί ἔπαθε ὁ Κοντοστούτης και τρέχει ἔτσι; Πρῶτη φορὰ διαπιστώνω πὼς ὁ Κοντοστούτης εἶναι τόσο γρήγορος!»

Ἐχουν φτάσει τώρα μέσα σὲ μιὰ μικρὴ κοιλάδα μὲ ὑψηλὰ βράχια ὀλόγυρα.

Ξαφνικά, κάτι πολὺ χοντρὸ και πολὺ δυνατὸ ἀρπάζει τὸν Ὑπεράνθρωπο ἀπὸ τὴ μέση, τοῦ τυλίγει γοργὰ τὸ κορμὶ και ἀκινητεῖ τὰ μπράτσα του πᾶνω στὰ πλευρά του!

Εἶναι ἕνας τεράστιος θόας!

Ἐνας ἄλλος θόας ἔχει τυλίξει λίγο πιὸ πέρα και τὸν Κεραυνό!

Ὁ Κοντοστούτης, πού πήγαινε μπροστά, σταματάει, γυρίζει και θάζει τὰ γέλια. — Χά, χά, χά!, φωνάζει. Τὴν ἔπαθες, Ὑπεράνθρωπε! Ἔπεσες στὴν παγίδα!

Και ὁ Κοντοστούτης ἀλλάζει μορφή! Γίνεται ἡ... Ἔλσα! Ἐπειτα γίνεται ὁ... Τσιτσιτίπ! Τέλος, γίνεται Ἑκείνος, ὁ ἄνθρωπος μὲ τὶς χίλιες μορφές, και χάνεται πάλι!

Ὁ Κοντοστούτης δὲν ἦταν ὁ Κοντοστούτης, ἀλλά... Ἑκείνος! Εἶχε πάρει τὴ μορφή τοῦ νάνου γιὰ νὰ παρασύρῃ τοὺς ἀντιπάλους του στὴν παγίδα!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος, παλεύει μὲ ἀποφασιστικότητα, μὰ γρήγορα βλέπει πὼς ὁ κίνδυνος εἶναι πολὺ μεγάλος.

Δεκάδες τεράστιοι θόες προβάλλουν ἀπὸ κάθε γωνιά τῆς κοιλάδας και σέρνονται

γοργά πρὸς τὸ μέρος τῶν δυὸ ἀνθρώπων!

Πρὶν οἱ δυὸ φίλοι μας προλάβουν νὰ ἐλευθερωθοῦν ἀπὸ τὰ ἐρπετὰ πού τοὺς σφίγγουν, οἱ ἄλλοι θόδες ρίχνονται πάνω τους καί, μέσα σὲ λίγες στιγμές, οἱ ἄνθρωποι καὶ τὰ θηρία ἔχουν μεταβληθῇ σὲ μιὰ φριχτὴ μάζα ἀπὸ κουλοῦρες φιδιῶν καὶ μέλη ἀνθρώπων!

Στὴν κοιλιὰ τοῦ Κύκλωπα

Τὴν ἴδια στιγμή, ἡ "Ἐλσα, ὁ Κοντοστούπης κι' ὁ Τσιπιτσιπ βρίσκονται μέσα σ' ἕνα εἶδος κελιοῦ. Οἱ τοῖχοι του, τὸ ταβάνι του καὶ τὸ πάτωμά του εἶναι ἀπὸ ἀτόφια πέτρα. Ὁ λόκληρο τὸ δωμάτιο δὲν εἶναι χτισμένο, ἀλλὰ σκαλισμένο μέσα σὲ θράχο!

Ἡ πόρτα του εἶναι κι' αὐτὴ ἀπὸ πέτρα καὶ στὸν ἀπέναντι τοῖχο ὑπάρχει ἕνα στενὸ παραθυράκι. Ἀπὸ τὸ παραθυράκι αὐτό, ἡ "Ἐλσα, πού εἶναι πὸ ψηλὴ ἀπ' ὅλους, βλέπει μιὰν ἀπέραντη πράσινη θάλασσα ἀπὸ δέντρα.

Ὁ Κοντοστούπης τρέμει ἀπὸ τὸ φόβο του καὶ στριφογυρίζει μέσα στὸ δωμάτιο μὲ τὴ Νάι-Νάι στὸν ὄμο του.

— Χριστουλάκη μου!, μουρμουρίζει κουνώντας κωμικά

τὴ μεγάλη μύτη του. Τί κακὸ εἶναι αὐτὸ πού μᾶς θρῆκε; Τί συμφορά; Γιατί μᾶς ἔπιασαν οἱ ἐρυθρόδερμοι; Γιατί μᾶς ἔφεραν ἐδῶ μέσα μὲ τὰ μάτια δεμένα; Ποῦ θρискόμαστε; Τί θὰ μᾶς κάνουν;

Ὁ Τσιπιτσιπ, πού εἶναι κι' αὐτὸς ἀρκετὰ τρομαγμένος, δίνει ἕνα μεγάλο σάλτο καὶ βρίσκεται πάνω στὸ παράθυρο.

Τὸ κορμί του εἶναι μικρὸ καὶ χωράει στὸ μικρὸ ἀνοιγμα. Βγάζει τὸ κεφάλι του καὶ τὸ μισὸ κορμί του ἔξω καὶ κυττάζει δεξιὰ κι' ἀριστερά, πάνω καὶ κάτω.

"Ἐπειτα, τραβιέται πίσω καὶ λέει κατάπληκτος:

— Βρισκόμαστε μέσα στὴν κοιλιὰ ἐνὸς κύκλωπα!

— Πῶς; κάνει ἡ "Ἐλσα παραξευμένη.

— Τί; ξεφωνίζει ὁ Κοντοστούπης μὲ τὴν ἀνάσα πιασμένη ἀπὸ τὸν τρόμο. Πῶς; Γιὰ ξαναπές το! Στὴν κοιλιὰ ἐνὸς κύκλωπα; Χαθήκαμε! Θὰ μᾶς... χωνέψῃ σὰν κοτόπουλα! Θὰ γίνουμε... "ὦχ, ἡ καρδουλά μου! Μὲ πιάνει ἀνατριχίλα ὅταν σκέπτομαι τί θὰ γίνω σὲ λίγο! "Αἱ γιοὶ Πάντες! Βάλτε τὸ χεράκι σας στὸ λαιμό του καὶ κάνετε τον νὰ μᾶς θγάλῃ πάλι!

— Εἶσαι θλάκας!, λέει πεφινητικὰ ὁ Τσιπιτσιπ. Δὲν εἴμαστε στὴν κοιλιὰ ἐνὸς ζωντανοῦ γίγαντα! Εἴμαστε στὴν κοιλιὰ ἐνὸς πέτρινου κύκλωπα, ἐνὸς ἀγάλματος μεγάλου σὰν λόφος! Δὲν εἶναι ἀ-

νάγκη νά κάνης σάν τρομαγμένο κοριτσάκι!

«Ο Κοντοστούπης, βλέποντας πώς δέν κινδυνεύει νά τόν... χωνέψη ὁ γίγαντας, συνέρχεται καί ἀγριεύει:

— Γιά νά σοῦ πῶ!, φωνάζει μέ θυμό στο τερατάκι. Ποιός σοῦ εἶπε πώς τρώμαξα; "Ε; Τί μέ πέρασες ἐμένα νά τρομάξω; Μὲ ξέρεις καλά ἐμένα; "Εγώ πού με θλέπεις...

«Ἡ "Ελσα τὸν διακόπτει μέ μιὰ ἀνυπόμονη κίνησι.

— Ξέρουμε, ξέρουμε, Κοντοστούπη!, τοῦ λέει αὐστηρά. Εἶσαι ὁ τρομερώτερος κυνηγός, ὁ φοβερώτερος πολεμιστής, ὁ καταπληκτικώτερος ντέντεκτιβ τοῦ κόσμου! Πολύ καλά! Τὰ παραδεχόμαστε ὅλα αὐτά. "Αφσέ μας ὅμως ἡσυχους γιὰ νά σκεφτοῦμε τί μπορούμε νά κάνουμε!

«Ο Κοντοστούπης κατεβάζει ντροπιασμένους τὸ κεφάλι του, ἐνῶ ὁ Τσιπιτσιπ γελάει κοροϊδευτικά. "Επειτα, τὸ τερατάκι λέει:

— Ἀκούστε! Μπορῶ νά πη δῆσω ἀπὸ τὸ παράθυρο καί νά δραπετεῦσω γιὰ νά τρέξω νά εἰδοποιήσω τὸν Ὑπεράνθρωπο!

Καί προσθέτει κυττάζοντας σαρκαστικά τὸν Κοντοστούπη:

— Ἐλπίζω νά προλάβω καί νά τοὺς εἰδοποιήσω, πρὶν οἱ ἐρυθρόδερμοι... σὲ ψήσουν σουβλιστό!

— Δάγκωσε τὴ γλῶσσα σου, ἐξάμβλωμα!, γρυλλίζει ὁ νάνος χοροπηδώντας γιὰ νά φτάσῃ στο παράθυρο, ὅ-

που στέκεται ὁ Τσιπιτσιπ. Θά σὲ λαρυγγώσω!

Μὰ ὁ Τσιπιτσιπ, μ' ἓνα πήδημα θρίσκειται ἔξω. Τὸ ὕψος τοῦ παραθύρου εἶναι ἀρκετό, μὰ ὁ Τσιπιτσιπ, πού εἶναι πλάσμενος γιὰ νά κάνη τεράστια πηδήματα, δέν παθαίνει τίποτα.

Πέφτει στο ἔδαφος, ἀνάμεσα σὲ δυὸ θράχους, κυττάζει γύρω του φοβισμένος, θεβαιώνεται πώς δέν τὸν εἶχε δῆ κανένας, καί τὸ θάζει στὰ πόδια πρὸς τὴ ζούγκλα.

Τσιπιτσιπ καί
Ἐ ξ ε ἰ ν ο ς!

ΩΝΕΤΑΙ ἐκεῖ

ἀνάμεσα στὰ δέντρα καί στοὺς θάμνους καί ἀρχίζει νά φωνάζῃ:

— Ὑπεράνθρωπε! Κεραυνέ! Ὑπεράνθρωπε! Κεραυνέ!

Τὸ τερατόμορφο ἀνθρωπάκι ταξιδεύει γοργὰ μέσα στὴ ζούγκλα μέ μεγάλους σάλτους σάν καγκουρά, γεμίζοντας τὸν ἀέρα μέ τὶς κραυγές του.

«Ο Ὑπεράνθρωπος κι' ὁ Κεραυνὸς ἀκοῦνε τὶς φωνές τοῦ Τσιπιτσιπ, μὰ δέν μποροῦν οὔτε νά ἀπαντήσουν οὔτε νά κληθοῦν πρὸς τὸ μέρος του.

Εἶναι κι' οἱ δυὸ θαμμένοι κάτω ἀπὸ ἓνα τρομακτικὸ σωρὸ ἔρπετων. Τεράστιοι θόδες ἔχουν κουλουριαστῇ γύρω τους καί τὰ λεπιδωτά, ὀγκώδη κορμιά τῶν φιδιῶν ἔχουν σχηματίσει ἀλυτούς κόμπους γύρω ἀπὸ τοὺς φίλους μας,

καθηλώνοντας τὰ μπράτσα τῶν πιὸ δυνατῶν ἀνθρώπων τοῦ κόσμου γύρω ἀπὸ τὰ κορμιά τους!

Ἔτσι, οὔτε ὁ πατέρας οὔτε τὸ παιδί εἶναι σὲ θέσι νὰ χρησιμοποιοῦσιν τὴ δύναμίν τους καὶ νὰ ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὸ θανάσιμο ἀγκάλιασμα τῶν ἀντιπάλων τους!

Τὸ σφίξιμο εἶναι τόσο δυνατό, ὥστε ἀπὸ τὴ μύτη καὶ τ' αὐτιά του Κεραυνοῦ τρέχει αἷμα, ἐνῶ χοντρές σταγόνες ἰδρώτα ἀνακατεμένες μὲ σταγόνες αἷμα, κυλοῦν στὸ πρόσωπο τοῦ Ὑπεράνθρωπου!

Στὶς προσπάθειές του νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τοὺς θόες, ὁ Ὑπεράνθρωπος κατορθώνει νὰ κόψῃ στὰ δύο μερικά ἀπὸ τὰ ἔρπετά, μὰ τὸ φίδι εἶναι πολλὰ καὶ δὲν ἔχει καμμιά σημασία ἂν μερικά ἀπὸ αὐτὰ σκοτώθηκαν!

Ἐκεῖνο ποῦ θὰ μπορούσε νὰ σώσῃ τὸν Ὑπεράνθρωπο καὶ τὸ γυιό του εἶναι ἓνα: νὰ ἀσπασθοῦν ἕστω καὶ γιὰ μιὰ στιγμή, ἀπὸ τοὺς θόες ποὺ εἶναι κολουριασμένοι γύρω ἀπὸ τὰ στήθη τους καὶ νὰ μείνουν γιὰ λίγο μὲ τὰ χέρια ἐλεύθερα γιὰ νὰ δράσουν κεραυνοβόλα.

Ξαφνικά, μέσα στὴν ἀγῶνιά τους, ἀκοῦνε κάπου κοντὰ ἓνα σαρκαστικό, σατανικό γέλιο. Εἶναι Ἐκεῖνος, ὁ ἄνθρωπος μὲ τὶς χίλιες μορφές, ὁ διαβολικὸς ἀντίπαλος τοῦ Ὑπεράνθρωπου, ὁ ἐχθρὸς τοῦ ἀνθρώπινου γένους! Στέκεται πιὸ πέρα, μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα στὸ στήθος, καὶ

κυττάζει θριαμβευτικά τοὺς ἐχθρούς του, ποὺ σπαράζουσιν μέσα στὴν παγίδα ὅπου αὐτὸς τοὺς ἔρριξε.

— Ἐλπίζω νὰ μὴν καταφέρῃς νὰ γλυτώσῃς ζωντανὸς ἀπὸ τοὺς θόες μου, Ὑπεράνθρωπε!, λέει. Κι' ἂν γλυτώσῃς τώρα, σὲ περιμένουν χειρότεροι κίνδυνοι καὶ τροξερῶτερες παγίδες! Καὶ μὴν ξεχνᾷς οὔτε στιγμή πὼς ἡ γυναῖκά σου βρίσκεται στὰ χέρια μου!...

Ὁ Ὑπεράνθρωπος σφίγγει τὰ δόντια του μὲ μανία καὶ οἱ μυῶνες τῶν μπράτσων του φουσκώνουν. Ἐνας ξερὸς κρότος ἀκούγεται κι' ἓνα ἀπὸ τὰ ἔρπετά, ποὺ τυλίγουν τὰ μπράτσα του, πέφτει μὲ τὴ ραχοκοκκαλιά σπασμένη!

Μιὰ δεύτερη προσπάθεια καὶ τὰ μπράτσα τοῦ Ὑπεράνθρωπου ἐλευθερώνονται.

Μὲ τὸ πρόσωπο χλωμὸ ἀπὸ θυμὸ καὶ δίψα ἐκδικήσεως, ὁ μεγαλύτερος ἥρωας ὅλων τῶν ἐποχῶν ἀπλώνει τὰ χέρια του πρὸς τὰ κεφάλια τῶν ἔρπετων γιὰ νὰ ἀρχίσῃ τὸ ἔργο τῆς καταστροφῆς.

Τὴν ἴδια στιγμή ὅμως, ὁ ἄνθρωπος μὲ τὶς χίλιες μορφές συγκεντρώνει στὸ βλέμμα του ὅλη τὴ δύναμιν τῆς θελήσεώς του καὶ τὴν ἐξακοντίζει πρὸς τὸ στήθος τοῦ Ὑπεράνθρωπου!

Χτυπημένος ἀπὸ τὴν ἀόρατη, μὰ τρομακτικὴ δύναμιν, ὁ ἥρωας μας ζαλίζεται γιὰ μιὰ στιγμή καὶ τὰ ἀπλωμένα χέρια του ἀστοχοῦν. Δὲν πιάνουν τὰ ἔρπετά ἀλλὰ τὸν ἄ-

δαιο άέρα!

"Ετσι, οί θόδες βρίσκουν τόν καιρό νά κολουριαστούν γύρω από τὸ κορμί του καί νά αἰχμαλωτίσουν τὰ πανίσχυρα μπράτσα του!

Μά ὁ Ὑπεράνθρωπος δέν ὑποχωρεῖ. Συνεχίζει τὸν ἀγῶνα μὲ πείσμα καί ἐπιμονή καί γιὰ δευτέρα φορά σπάζει τὸν κλοιό τῶν τεράτων, ἀλλὰ γιὰ δευτέρα φορά Ἐ κ ε ἰ ν ο ς τὸν κεραυνοβολεῖ μὲ τὴν τρομερὴ δύναμι τῆς θελήσεώς του.

Λαχανιασμένος καί ἐξαντλημένος, ὁ Ὑπεράνθρωπος σταματᾷ γιὰ λίγο τὶς προσπάθειές του γιὰ νὰ ξεκουρασθῇ. Ὁ Κεραυνὸς ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, κατορθώνει κι' αὐτὸς νὰ ἐλευθερώσῃ τὰ μπράτσα του, ἀλλὰ καί πάλι ὁ ἄνθρωπος μὲ τὶς χίλιες μορφές ἐπεμβαίνει καί τὸν ἐμποδίζει νὰ ἐλευθερωθῇ ἐντελῶς.

— Χά, χά, χά!, καγχάζει σατανικά Ἐ κ ε ἰ ν ο ς. Δὲ θά μπορέσετε ποτὲ νὰ γλυτώσετε ἀπὸ τό... τρυφερό ἀγκάλιασμα τῶν ἑρπετῶν μου! Θά πεθάνετε ἀπὸ ἀσφυξία, μὲ τὰ κόκκαλα τσακισμένα... "Αχ!

Κάτι σκληρὸ καί μυτερὸ τὸν χτυπάει καί τὸν ξαναχτυπάει στὸ κεφάλι! Εἶναι ὁ... Τσιπιτσιπί, πού βάζει σὲ κίνδυνο τὴ ζωὴ του γιὰ νὰ σώσῃ τοὺς φίλους του! Εἶχε παρακολουθήσῃ τὴ σκηνὴ αὐτὴ κρυμμένος πίσω ἀπὸ ἕνα θάμνο.

«Ἄν ἀπασχολήσω γιὰ γιὰ λίγες στιγμὲς Ἐ κ ε ἰ ν ο ν, εἶχε σκεφθῇ θά θροῦν τὸν

καιρὸ ὁ Ὑπεράνθρωπος κι' ὁ Κεραυνὸς νὰ ἐλευθερωθοῦν!»

Μ' ἕνα τεράστιο πήδημα, λοιπόν, κάθεται πάνω στὸν ὄμο Ἐ κ ε ἰ ν ο υ καί τὸν χτυπάει μὲ τὸ ράμφος του στὸ κεφάλι.

"Επειτα, μὲ μεγάλους σάλτους, ἀπομακρύνεται γοργά!

Ἐ κ ε ἰ ν ο ς, ἀφρίζοντας ἀπὸ λύσσα, γυρίζει γιὰ νὰ κεραυνοβολήσῃ τὸν Τσιπιτσιπί. Καταλαβαίνει ὅμως ἀμέσως τὸ σφάλμα πού ἔκανε ἀφήνοντας τοὺς δυὸ ἀντιπάλους του χωρὶς ἐπιτήρησι καί γυρίζει πάλι πρὸς τὸ μέρος τους.

Μά εἶναι ἀργά πιά! Ὁ Ὑπεράνθρωπος κι' ὁ Κεραυνὸς, καταβάλλοντας ἀπεγνωσμένες προσπάθειες, ἐλευθερώνονται μέσα σὲ μιὰ στιγμή ἀπὸ τὸ ἀγκάλιασμα τῶν φιδιῶν καί τώρα ὁρμοῦν πετώντας ἐναντίον του!

Πρὶν Ἐ κ ε ἰ ν ο ς προλάβῃ νὰ χρησιμοποιήσῃ τὴν ἀόρατη δύναμίν του ἐναντίον τους, οἱ φίλοι μας φτάνουν κοντὰ του.

Ἡ γροθιά τοῦ Ὑπεράνθρωπου χτυπάει τὸν ἄνθρωπο μὲ τὶς χίλιες μορφές στὸ σαγόνι καί τὸν κάνει νὰ κλονισθῇ καί νὰ πᾶ νὰ θροντήσῃ πάνω σ' ἕναν κορμὸ δέντρου.

Πρὶν συνέλθῃ ἀπὸ τὸ χτύπημα αὐτό, ἡ μικρὴ μά θαυματουργῇ γροθιά τοῦ Κεραυνοῦ τὸν βρίσκει στὸ στομάχι.

Ἐ κ ε ἰ ν ο ς, ἀφήνοντας ἕνα ὑπόκωφο βογγητὸ πόνου καί λύσσης, διπλώνεται στὰ δυὸ καί σοριάζεται χάμω ἀναίσθητος.

‘Ο Τσιπιτσιπί γυρίζει πίσω και τὸν χτυπάει με τὸ ράμφος του πάλι στὸ κεφάλι, συμπληρώνοντας τὸ ἔργο τῶν φίλων του.

— Τσιπιτσιπί!, λέει ὁ ‘Υπεράνθρωπος. Σ’ εὐχαριστοῦμε πολύ! Μᾶς ἔσωσες!... Τώρα, πρέπει νὰ δέσουμε γρήγορα τὸ διαβολικὸ αὐτὸν ἄνθρωπο, πρὶν συνέλθῃ!

Τοῦ ἀνοίγει τὸ σακκάκι, σхиίζει σὲ λουρίδες τὸ πουκάμισο ‘Ε κ ε ἰ ν ο υ, φτιάχνει ἓνα πρόχειρο σκοινὶ καὶ τοῦ δένει τὰ χέρια.

— Πατέρα!, λέει ὁ Κεραυνός! Δὲν ὠφελεῖ σὲ τίποτα τὸ δέσιμο αὐτό! Μόλις συνέλθῃ, θὰ σπάσῃ τὰ δεσμά του με τὸ τρομερὸ θλέμμα του! Πρέπει νὰ τοῦ δέσουμε τὰ μάτια μ’ ἓνα μαντίλι!

‘Ο ‘Υπεράνθρωπος κυττάζει ἐκπληκτος τὸ γιοῦ του. Αὐτὸ ἦταν κάτι ποῦ δὲν εἶχε περάσει καθόλου ἀπὸ τὴ σκέψι του! Ἦταν τόσο ἀπλὸ καὶ συγχρόνως τόσο ἔξυπνο!

Αἰχμάλωτος!

Β ΓΑΖΕΙ ἓνα μαντίλι ἀπὸ τὴν τσέπη ‘Ε κ ε ἰ ν ο υ καὶ τοῦ δένει σφιχτὰ τὰ μάτια. Ἦταν καιρὸς!

Μιά στιγμή ἀργότερα, ὁ ἄνθρωπος με τὶς χίλιες μορφές ἀφήνει ἓνα στεναγμὸ καὶ κάνει νὰ σαλέψῃ τὰ μέλη του.

‘Ο ‘Υπεράνθρωπος τὸν σηκώνει ὀρθιο καὶ, με ὁδηγὸ τὸν Τσιπιτσιπί, τὸν σπρώχνει μέσα στὴ ζούγκλα πρὸς τὴν κατεύθυνσι τοῦ μέρους ὅπου ἦσαν

φυλακισμένοι ἡ “Ελσα κι’ ὁ Κοντοστούπης.

— ‘Η ἱστορία πῆρε τέλος, ‘Ε κ ε ἰ ν εἰ, λέει ὁ ‘Υπεράνθρωπος αὐστηρά. Εἰσαι αἰχμάλωτός μας καὶ σὲ λίγο, ὅταν θὰ σὲ παραδώσω στὰ ὄργανα τοῦ νόμου, θὰ καθήσῃς στὴν ἡλεκτρικὴ καρέκλα γιὰ τὰ φριχτὰ ἐγκλήματα ποῦ ἔχεις κάνει!

— ‘Υπεράνθρωπε!, μурμουρίζει ‘Ε κ ε ἰ ν ο ς ἰκετευτικά. Παραδέχομαι πὼς νικήθηκα! Αὐτὸ ὅμως δὲν εἶναι λόγος νὰ με βασανίζῃς! Λύσε μου τὰ μάτια γιὰ νὰ θλέπω μπροστὰ μου!

‘Ο ‘Υπεράνθρωπος βάζει τὰ γέλια.

— Χά, χά, χά!, λέει. Εἰσαι πολὺ πονηρὸς ‘Ε κ ε ἰ ν εἰ! Δὲν καταλαβαίνεις, λοιπόν, ὅτι ἀκριβῶς γιὰ νὰ μὴ μοῦ ξεφύγῃς σοῦ ἔχω δέσει τὰ μάτια; Τὰ μπράτσα σου εἶναι ἀνίκανα νὰ σπάσουν τὸ πρόχειρο αὐτὸ σκοινί, μὰ τὰ μάτια σου, με τὴν ὑπερφυσικὴ δύναμι ποῦ ἔχουν, μποροῦν νὰ σπάσουν ἀκόμα καὶ ἄλυσίδες! ‘Οχι, ‘Ε κ ε ἰ ν εἰ! Τὰ μάτια σου θὰ μείνουν δεμένα ὡς τὴ στιγμή ποῦ θὰ πεθάνῃς! Μὲ δεμένά μάτια θὰ σὲ μεταφέρω πίσω στὴν ‘Αμερικὴ, με δεμένα μάτια θὰ δικασθῇς, με δεμένα μάτια θὰ καθήσῃς στὴν ἡλεκτρικὴ καρέκλα! Δὲ θὰ μοῦ ξεφύγῃς αὐτὴ τὴ φορὰ γιὰ νὰ συνεχίσῃς τὸ ἐγκληματικὸ ἔργο σου! Ἀρκετὰ θύματα εἶχες ὡς τώρα!

‘Ο ἄνθρωπος με τὶς χίλιες μορφές μένει σιωπηλὸς καὶ

σκεπτικός για λίγη ώρα. "Επειτα, γελάει ξαφνικά και λέει:

— "Ετσι είναι τα ανθρώπινα έργα και σχέδια! "Εκεί που θρίσκεσαι κοντά στο τέλος και στην επιτυχία, σ'ε θρίσκει ή καταστροφή! "Ετσι και τώρα... "Έχω κατασκευάσει, 'Υπεράνθρωπε, μια συσκευή που έχει την ιδιότητα να τραβάει προς τη γη τα αεροπλάνα και να τα καταστρέφει! Συνέλαβα, λοιπόν, ένα μεγαλοφυές σχέδιο! "Εκρυσά είκοσι τέτοιες συσκευές σ'ε είκοσι διαφορετικά σημεία της 'Αμερικής και έγκατέστησα το αρχηγείο μου εδώ, μέσα στη ζούγκλα της Νότιας 'Αμερικής. Δεν μπορούσα, βέβαια, να φαντασθώ ότι θ'άρχουσιν εσύ, 'Υπεράνθρωπε, εδώ με το αεροπλάνο σου! 'Από το αρχηγείο μου διηύθυνα τη λειτουργία των διαφόρων συσκευών με το ραδιόφωνο. "Ετσι, δε θα χρειαζόταν καν να επισκέπτωμαι τα μέρη όπου έχω κρύψει τις συσκευές! Τα αεροπλάνα θα έπεφταν τ'όχι από τ' άλλο και θ'άρχονταν μια μέρα, που κανένα αεροπλάνο δε θα τολμούσε να πετάξει! Τότε, θα παρουσιάζομαι και θα επέβαλλα τους όρους μου στην κυβέρνησι της 'Αμερικής κι' έπειτα, στις κυβερνήσεις όλου του κόσμου!

— Πού είναι κρυμμένες οι συσκευές που ρίχνουν τα αεροπλάνα; ρωτάει ο 'Υπεράνθρωπος.

— Αυτό δε θα σου το πω

ποτέ!, απαντάει ο άνθρωπος με τις χίλιες μορφές σφίγγοντας τα δόντια του. 'Η γυναίκα σου θύ...

— 'Άκουσε, 'Εκείνε!, λέει ο 'Υπεράνθρωπος. Το τελευταίο άτομο σου ήταν ότι είχες αιχμάλωτη τη γυναίκα μου! Γελίεσαι όμως! Αυτή τη στιγμή ο Τσιπιτσιπί μ'ας οδηγεί στο μέρος όπου είναι φυλακισμένη στην κοιλιά ενός τεράστιου πιέτρινου αγάλματος! Λοιπόν...

— Γελιέται εσύ, 'Υπεράνθρωπε!, λέει σαρκαστικά ο άνθρωπος με τις χίλιες μορφές. 'Η γυναίκα σου δε βρίσκεται πια εκεί! "Όταν είδα τον Τσιπιτσιπί, κατάλαβα ότι θα σε ώδηγοῦσε εκεί και πήρα τα μέτρα μου. Μια στιγμή πριν μου έπιθεθήτε και με ρίξετε ανάστροφο, μεταβίβασα με τη σκέψη μου στον αρχηγό μιας φυλής έρυθροδέρμων με τους οποίους συνεργάζομαι, τη διαταγή να μεταφέρουν άλλοι τους αιχμαλώτους!..

‘Ο Κοντεστούπης
στη... σουδλά!

ΤΙΑ μερικές στιγμές, ο 'Υπεράνθρωπος μένει βουβός, σαν να τον είχε χτυπήσει κεραυνός. "Επειτα, γυρίζει στο γυιό του:

— Ντάνυ! Μείνε εδώ κοντά του και πρόσεχε τον! Στην παραμικρή ύποπτη κίνηση, έχεις το δικαίωμα να τον σκοτώσης!

'Απλώνει τα μπράτσα του,

λυγίζει και τεντώνει τὰ γόνατά του και πετάει. Διαγράφει πάνω από τὴ ζούγκλα ἕνα μεγάλο κύκλο ἐνῶ τὰ διαπεραστικά μάτια του ψάχνουν ὁλόγυρα.

Βλέπει μακριά, πρὸς τὰ δεξιὰ του, ἕνα τεράστιο ἀγάλμα σκαλισμένο πάνω σ' ἕναν πέτρινο λόφο. Μερικά παραθυράκια, ἀνοιγμένα στὴν κοιλιά του, φανερώουν ὅτι αὐτὴ ἦταν ἡ φυλακὴ τῆς "Ελσας.

Πρὸς ποιά κατεύθυνσι ἄραγε τράβηξαν οἱ ἐρυθρόδερμοι, πού τὴν πήραν ἀπὸ ἐκεῖ; Ὁ Ὑπεράνθρωπος ἐτοιμάζεται νὰ κάνῃ καὶ δεῦτερο κύκλο στὸν ἄερα, ὅταν τὸ βλέμμα του συλλαμβάνει κάτι μικροσκοπικὸ νὰ σαλεύει παρὰ-

ξένα στὴ θάσι τοῦ ἀγάλματος κι' ἔπειτα νὰ ξεμακρύνῃ πρὸς μιὰ χαράδρα, πρὸς τ' ἀριστερά.

Ὁ ἥρωας μας χαμηλώνει καὶ ἀναγνωρίζει τὸ μικροσκοπικὸ πραγματάκι. Εἶναι ἡ Νάϊ-Νάϊ, ἡ μαϊμουδίτσα τοῦ Κοντοστούπη!

Μὲ νέες ἐλπίδες στὴ ψυχὴ, ὁ Ὑπεράνθρωπος προσγειώνεται καὶ πιαρακολουθεῖ τὴ Νάϊ-Νάϊ χωρὶς αὐτὴ νὰ τὸν ἀντιληφθῇ. Φτάνει ἔτσι στὴ χαράδρα, ὅπου βλέπει τὴ Νάϊ-Νάϊ

Ὁ Ὑπεράνθρωπος τὸν σήκωσε ψηλά καί..

νὰ χώνεται κρυφὰ σὲ μιὰ μεγάλη τρύπα, πού φαίνεται σὸ μιο σπηλιάς.

Μπροστὰ στὴν τρύπα στέκεται ἕνας ἐρυθρόδερμος ὠπλισμένος μὲ ἀκόντιο.

Ὁ Ὑπεράνθρωπος καταλαβαίνει ὅτι, γιὰ νὰ αἰφνιδιάσῃ τοὺς ἐρυθρόδερμους καὶ νὰ σώσῃ τοὺς δικούς του, πρέπει νὰ δράσῃ ἀθόρυβα καὶ γοργά.

Κάνει μιὰ ὑπέροχη ἐκτίναξι καὶ χύνεται πρὸς τὸ μέρος τοῦ φρουροῦ σὰν γεράκι ἐναντίον τῆς λείας του!

Πριν δ' ἐρυθρόδερμος προλάβῃ νά φωνάξῃ ἢ νά χρησιμοποιήσῃ τὸ ἀκόντιό του, ἓνα τρομερὸ χτύπημα στὸ κεφάλι τὸν κάνει νά πέσῃ νεκρός!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος γλυστράει ἀθόρυβα μέσα στὴ σπηλιά καὶ ἀντικρύζει ἓνα καταπληκτικὸ καὶ ἀποτρόπαιο θέαμα.

Οἱ ἄγριοι ἔχουν ἀνάψει στὴ μέση τῆς σπηλιάς μιὰ μεγάλη φωτιά καὶ ἔχουν δέσει σ' ἓνα μακρὸ στύλο τὸν... Κοντοστούπη! Ἐτοιμάζονται νά τὸν ψήσουν!

Τὸ πρόσωπο τοῦ νάνου εἶναι κωμικὰ συσπασμένο ἀπὸ τὸν τρόμο. Ἡ μύτη του σαλεύει ἀστεῖα καὶ ἀπὸ τὰ ματάκια του τρέχουν δάκρυα. Στὸν ὦμο του εἶναι καθισμένη ἡ Νάϊ-Νάϊ.

— Γιατὶ ἐπιμένετε νά με ψήσετε, καλοὶ μου φίλοι! μουρμουρίζει. Τί νά φάτε ἀπὸ μένα πού εἶμαι μισή μερίδα; Οὔτε μεζὲ δὲ θά προλάβετε νά πάρετε! Δὲ μ' ἀφήνετε, τουλάχιστον, λίγο καιρὸ νά παχύνω; Τότε, μάλιστα! Μόνος μου θά σᾶς πῶ: ψήστε με, παιδιά! Ἐξάλλου, ξέχασα νά σᾶς πῶ καὶ κάτι ἄλλο: σήμερὰ τὸ πρωτὶ ἔφαγα... πικροράδικα καὶ μπορεῖ νά πάθετε καμμιὰ δηλητηρίασι, καλοὶ μου φίλοι! Μὴ! Γιά ὄνομα τοῦ Θεοῦ! Μὴ με πηγαίνετε κοντὰ στὴ φωτιά, γιατί θά... χαλάσῃ τὸ δέρμα μου!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος δίνει τέλος στὴν ἀγωνία τοῦ φίλου του ἐπεμβαίνοντας κεραυνοβόλα. Μ' ἓνα πήδημα, βρίσκειται κοντὰ στὸν Κοντοστούπη,

τσακίζει μὲ δυὸ-τρεῖς γροθιὲς τοὺς ἐρυθρόδερμους πού τὸν κουβαλοῦσαν στὴ φωτιά καὶ λύνει γοργὰ τὸ νάνο.

Ἐπειτα, ἀρπάζει στὴν ἀγκαλιά του τὴν Ἑλσα καὶ τὸν Κοντοστούπη, σκορπίζει μὲ κλωτσιὰς τὰ ἀναμμένα ξύλα τῆς φωτιάς πρὸς τοὺς κατατρομαγμένους ἐρυθρόδερμους καὶ θγαίνει ἀπὸ τὴ σπηλιά πετώντας.

Ἀνεβαίνει τὴ χαράδρα, σκίζοντας τὸν ἀέρα σὰν χελιδόνι καὶ κατευθύνεται πρὸς τὸ γιγάντιο πέτρινο ἄγαλμα.

Φτάνοντας ἐκεῖ, λίγες στιγμὲς ἀργότερα, ἀντικρύζει κάτι πού δὲν περίμενε ποτέ.

Ὁ Κεραυνὸς, ὁ μονάκριβος γυιὸς του, παλεύει μὲ τὸ **Ε κ ε ἱ ν ο ν**, τὸν ἄνθρωπο μὲ τὶς χίλιες μορφές!

Τὰ μάτια **Ἐ κ ε ἱ ν ο υ** εἶναι λυμένα καὶ τὰ χέρια του ἐλεύθερα!

Ἐλεύθερος!

 TAN ὁ Κεραυνὸς, **Ἐ κ ε ἱ ν ο ς κ ι** ὁ Τσιπιτοῖπ ξέμειναν μόνοι καὶ συνέχισαν τὸ δρόμο τους πρὸς τὸ γιγάντιο ἄγαλμα, ὁ γυιὸς τοῦ Ὑπεράνθρωπου ἀποφάσισε νά ἐκμεταλλευσθῇ τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ πατέρα του γιὰ νά ἀναγκάσῃ τὸν ἄνθρωπο μὲ τὶς χίλιες μορφές νά μαρτυρήσῃ σὲ ποιά μέρη εἶχε κρύψει τὶς συσκευὲς πού κατέρριπταν τὰ ἀεροπλάνα.

— **Ἐ κ ε ἱ ν ε**, λέει ἄγρια, ἄκουσες τί εἶπε ὁ Ὑπεράν-

θρῶπος. Στὴν παραμικρὴ ὑποπτι κίνησι σου ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ σὲ σκοτώσω! "Αν λοιπόν, σὲ σκοτώσω χωρὶς κὰν νὰ κάνης μιὰ ὑποπτι κίνησι, ὁ πατέρας μου δὲ θὰ μπορεῖ νὰ ξέρη τί ἀκριβῶς συνέβη καὶ θὰ μοῦ πῇ μπράβο!

Σταγόνες ἰδρώτα φαίνονται στὸ μέτωπο Ἐ κ ε ἰ ν ο υ.

— Κεραυνέ!, λέει ἱκετευτικά. Μὴ μὲ σκοτώσης! "Αφσέ με νὰ ζήσω! "Αφσε...

— Γιατί νὰ σ' ἀφήσω νὰ ζήσης; Για νὰ συνεχίσης τὰ ἐγκλήματά σου; "Αφοῦ καὶ τώρα ἀκόμα ἀρνείσαι νὰ μαρτυρήσης ποῦ ἔχεις κρύψει τίς συσκευές! Ἐτοιμάσου νὰ πεθάνης!

Καὶ ὁ Κεραυνὸς τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὸ λαίμω.

— Μή!, ξεφωνίζει Ἐ κ ε ἰ ν ο ς μὲ φωνὴ γεμάτῃ τρόμο. Μὴ μὲ σκοτώσης! Θὰ μιλήσω! Θὰ σοῦ πῶ ποῦ ἔχω κρύψει τίς συσκευές καὶ θὰ σοῦ πῶ ποῦ βρίσκεται τὸ ἀρχηγεῖο μου, ὁ ραδιοπομπὸς μὲ τὸν ὁποῖο ρυθμίζω τὴ λειτουργία τῶν συσκευῶν μου ἀπὸ μακριά!

Καί, τρέμοντας, ἀρχίζει νὰ περιγράφῃ στὸν Κεραυνὸ τὰ διάφορα μέρη, ὅπου ἦσαν κρυμμένες οἱ συσκευές. "Όταν τελείωσε, εἶπε:

— Τὸ ἀρχηγεῖο μου βρίσκεται μέσα στὸ... κεφάλι τοῦ τεράστιου ἀγάλματος ὅπου πηγαινόμαστε: Εἶναι ἓνα τελειοποιημένος ραδιοπομπὸς, ποῦ ἡ ἀμερικανικὴ κυβέρνησι θὰ ἔδινε δισεκατομμύρια γιὰ νὰ τὸν ἀποκτήσῃ, γιατί μ' αὐτὸν μπο-

ρεῖ κανεὶς νὰ κινήσῃ ἀπὸ μακριὰ ὅποιαδήποτε μηχανή, ἀκόμα καὶ μιὰ ραδιομηχανή!

Στὸ μεταξύ, φτάνουν μπροστὰ στὸ ἀγαλμα. Ὁ Κεραυνὸς σταματᾷ καὶ κυττᾷ μὲ δέος τὸν πέτρινο κύκλωπα, ποῦ οἱ ἐρυθρόδερμοι θὰ χρειάστηκαν χρόνια ὁλόκληρα νὰ σκαλίσουν πάνω στὸ θράχο.

"Εταί γιὰ μερικὲς στιγμές, ἡ προσοχὴ τοῦ Κεραυνοῦ συγκεντρώνεται στὸ ἀγαλμα καὶ ὁ ἀνθρώπος μὲ τίς χίλιες μορφές θρῖσκει τὴν εὐκαιρίαν νὰ δράσῃ.

Σκύβει τὸ κεφάλι τοῦ πρὸς τὸ δεξιὸ ὦμο τοῦ καὶ τρίβει ἐκεῖ μὲ δύναμι τὸ μαντῆλι ποῦ τοῦ δένει τὰ μάτια. Μιὰ-δυὸ προσπάθειες καὶ τὸ μαντῆλι ἀνασηκώνεται λιγάκι στὴ μιὰ ἄκρῃ του, ξεσκεπάζοντας τὸ ἓνα του μάτι.

Τὸ βλέμμα Ἐ κ ε ἰ ν ο υ, γεμάτο θρίαμβο, μῖσος καὶ μανία γιὰ ἐκδίκησι, καρφώνεται στὸ σκοινὶ ποῦ τοῦ δένει τὰ χέρια.

Τὸ σκοινὶ σπάζει ἀμέσως, χτυπημένο ἀπὸ τὴν ἀόρατῃ δυνάμει τοῦ ἀλλόκοτου ἀνθρώπου.

Τὰ χέρια του, ἐλεύθερα πιά, σηκώνονται καὶ λύνουν τὸ μαντῆλι, ξεσκεπάζοντας ἔτσι τὰ δυὸ μάτια τοῦ.

"Όλα αὐτὰ γίνονται μέσα σὲ μιὰ στιγμὴ. Ὁ Τσιπιτοίπ, ποῦ δὲν προλαβαίνει νὰ ἐπεμβῇ, φωνάζει:

— Κεραυνέ! Τὸ νοῦ σου! Ἐ κ ε ἰ ν ο ς ἐλευθερώθηκε!

Τὸ παιδί θαύμα στριφογυρίζει ἀπότομα μὰ Ἐ κ ε ἰ ν ο ς βρίσκεται κιόλας σὲ δρᾶσι. Τὸ

βλέμμα του εξακοντίζει έναντιον του Κεραυνού μία τρομακτική δύναμι, πού κάνει το παιδί νά κλονιστή προς τὰ πίσω καὶ νά πέση στὰ γόνατα βογγώντας ἀπὸ τὸν πόνο.

Μὰ ὁ Κεραυνὸς δὲν εἶναι εὐκολη λεία. Μ' ἓνα πῆδημα τινάζεται ὀρθίος, θρίσκειται στὸν ἀέρα καὶ πετάει πρὸς τὸ μέρος Ἐ κ ε ἰ ν ο υ διαγράφοντας γοργὰ ἡμικύκλια σὰν χτυλιδόνι γιὰ νά ἀποφύγη τὰ χτυπήματα τοῦ ἀντιπάλου του.

Φτάνει κοντὰ τὸν ἀλλὰ, τῇ στιγμῇ ἀκριβῶς πού ἡ γροθιά του πάει νά κατεβῇ στὸ κεφάλι τοῦ ἀνθρώπου μετὶ τῆς χίλιες μορφές, ἡ ἀόρατη δύναμι Ἐ κ ε ἰ ν ο υ τὸν χτυπάει στὸ στήθος καὶ τὸν σπρώχνει πρὸς τὰ πίσω μετὰ τὴν ὁρμή, ὥστε ὁ Κεραυνὸς πηγαίνει καὶ χτυπάει πάνω στὴ θάσι τοῦ ἀγάλματος!

Ἐνῶ τὸ παιδί μένει γιὰ λίγο ἀσάλευτο, ζαλισμένο ἀπὸ τὸ χτύπημα, ὁ ἀνθρώπος μετὰ μαῦρο μανδύα γελάει σαρκαστικά.

— Χά, χά, χά! Δίκιο εἶχα ὅταν ἔλεγα ὅτι τὰ ἀνθρώπινα εἶναι μάταια καὶ πρόσκαιρα! Μέσα σὲ μιά στιγμὴ τὸ θῦμα ἔγινε κυνηγὸς καὶ ὁ κυνηγὸς θῦμα! Θὰ πεθάνης, Κεραυνέ!

Καί, μετὰ μάτια πού ἀστράφτουν σατανικά, χτυπάει καὶ ξαναχτυπάει ἀδυσώπητα τὸ παιδί μετὰ τὴν ἀόρατη δύναμι του!

Ὁ Κεραυνὸς, σπαράζοντας ἀπὸ ἀγωνία καὶ πόνο, ἀφήνει τὸ κορμὶ του νά κυλήσῃ πρὸς τὰ πέρα, σუსπειρώνεται καὶ τινά-

ζεται πάλι πρὸς τὸ μέρος Ἐ κ ε ἰ ν ο υ. Συναντᾷ ὁμοῦ καὶ πάλι τὸ τρομακτικὸ βλέμμα του καὶ ἀναγκάζεται νά υποχωρήσῃ ἐνῶ τὸ σῶμα του συσπᾶται σὰν σῶμα πουλιοῦ πιασμένου σὲ παγίδα!

Τῇ στιγμῇ ἀκριβῶς ἐκείνη φτάνει ὁ Ὑπεράνθρωπος κουβαλώνοντας τὴν Ἑλσα καὶ τὸν Κοντοστούπη.

Βλέποντας Ἐ κ ε ἰ ν ο υ ἐλεύθερο καὶ τὸν Κεραυνὸ σὲ κίνδυνο, ὁ ἥρωας μας ἀφήνει χάμω τὴ γυναῖκα του καὶ τὸ νάνο καὶ γυρίζει γιὰ νά ἐπιτεθῇ.

— Πατέρα!, φωνάζει ὁ Κεραυνός. Τὸν ἀνάγκασα νὰ μοῦ πῇ πού ἔχει κρύψει τὶς συσκευές! Στὸ κεφάλι τοῦ ἀγάλματος ὑπάρχει ἓνας ραδιοπομπὸς πού κινεῖ ἀπὸ μακριὰ κάθε μηχανή! Πρέπει νὰ τὸν πάρουμε! Θὰ εἶναι πολὺτιμος γιὰ τὴν Ἀμερικὴ!

Καὶ πετάει πρὸς τὸ ἀγαλμα.

Στὸ θυμὸ
τοῦ Γκρεμου

ΝΑ σατανικὸ γέλιο ἀντηχεῖ καὶ ἡ φωνὴ τοῦ ἀνθρώπου μετὰ τῆς χίλιες μορφές λέει:

— Δὲ θὰ πέση ποτὲ στὰ χέρια σας ἡ μεγάλη μου ἐφεύρεσι! Κυττάξτε!

Τὸ βλέμμα τοῦ συγκεντρώνεται στὸ κεφάλι τοῦ πέτρινου κύκλωπα καὶ ὅλη ἡ ἀόρατη δύναμι πού διαθέτει Ἐ κ ε ἰ ν ο υ ἐκτοξεύεται πρὸς τὸ ἀγαλμα, σὰν κεραυνός!

Ἕνας ξερὸς κρότος ἀκού-

γεται. Ἡ πέτρα ραγίζει. Τὸ κεφάλι τοῦ ἀγάλματος ἀποσπᾶται ἀπὸ τὸν κορμὸ τοῦ καὶ πέφτει κάτω, στὴ γῆ, μ' ἕναν ὑπόκωφο γδοῦπο! Τὸ πέτρινο κεφάλι σκορπίζεται γύρω σὲ χίλια κομματάκια μαζί μὲ τὴ μηχανὴ πού ἦταν κρυμμένη μέσα του!

Μὰ ὁ Ὑπεράνθρωπος δὲν εἶχε μείνει ἀργὸς στὸ μεταξύ. Χυμᾷ πάνω στὸν ἄνθρωπο μὲ τὸν μαῦρο μανδύα καὶ ἡ γροθιά του τὸν θρῖσκει ἀνάμεσα στὰ δυὸ μάτια, ζαλίζοντας τον καὶ κάνοντάς τον νὰ κλονιστῇ.

Ἐπειτα, τρέμοντας ὁλόκληρος ἀπὸ θυμὸ, ὁ Ὑπεράνθρωπος τὸν ἀρπάζει στὰ χέρια τὸν σηκώνει καὶ τρέχει πρὸς ἕναν γκρεμὸ, πού ἔχασκε ἐκεῖ κοντά. Ἦταν τόσο βαθὺς ὁ γκρεμὸς, ὥστε ὁ θυμὸς του δὲν διακρινόταν καθαρὰ ἀπὸ ψηλά, χαμένος μέσα στοὺς ἱστούς.

Ἐκεῖ στέκεται ὁ πιὸ μεγάλος ἥρωας ὅλων τῶν ἐποχῶν, πατάει γερά χάμω στὸ χεῖλος τοῦ γκρεμοῦ, καὶ ἐκσφενδονίζει μακρὰ Ἐ κ ε ἰ ν ο ν!

Τὸ κορμὶ τοῦ σατανικοῦ ἀνθρώπου πέφτει στὸν γκρεμὸ, στὴν ἄβυσσο, στὸ θάνατο πού τὸν περιμένει κάτω, στὸ θραχὴ θυμὸ!

Κι' ὅμως καθὼς πέφτει, ἀπὸ τὸ στόμα του βγαίνει μιὰ παράξενη φράσι:

— Θὰ ξανασυναντηθοῦμε, Ὑπεράνθρωπε! Καὶ τότε...

Ὁ Τσιπιτσιπ, πού στέκεται δίπλα στὸν Ὑπεράνθρωπο, θάζει τὰ γέλια.

— Φαίνεται πὼς τὸν τρέλλα νε ὁ φόβος!, λέει.

Καὶ φωνάζει δυνατὰ γιὰ νὰ τὸν ἀκούσει Ἐ κ ε ἰ ν ο ς, πού ἐξακολουθεῖ νὰ πέφτει:

— Θὰ ξανασυναντησοῦμε στὸν ἄλλο κόσμο! Καλὸ ταξίδι γιὰ τὴν κόλαση, Ἐ κ ε ἰ ν ο ς!

— Πρέπει νὰ κατεβῶ πετώντας γιὰ νὰ θεβαιθῶ ὅν σκοτώθηκε πραγματικά! λέει ὁ Ὑπεράνθρωπος στὸν Κεραυνὸ πού στὸ μεταξύ ἔχει προσγειωθῇ δίπλα του. Θέλω νὰ εἶμαι θέβαιος...

Σπαρακτικὲς κραυγὲς τὸν διακόπτουν.

— Θεοῦλη μου! Χριστοῦλη μου! Ἅγιοι Πάντες! Χάνομαι! Σθῆνω! Πεθαίνω! Γίνομαι... πῆττα! Γίνομαι... χαλκομανία! Βοήθεια, Χριστιανοί! Βοήθειασαα!

Γυρίζουν καὶ βλέπουν τὸν Κοντοστούπη, πλακωμένο κάτω ἀπὸ ἕνα κομμάτι θράχου, πού εἶχε πέσει ἀπὸ τὸν πέτρινο γίγαντα!

Μ' ἕνα ἀκροβατικὸ πήδημα, ὁ Ὑπεράνθρωπος θρῖσκεται κοντὰ του. Ἀρπάζει τὸ θράχον ἀπὸ τὴ μιὰ ἄκρη καὶ μὴν ἀπότομη κίνησι τὸν σπρώχνει πρὸς τὰ πίσω ἐλευθερώνοντας τὸν Κοντοστούπη.

Σκύβει ἔπειτα καὶ ξεετάζει μὲ ἀγωνία τὸ φίλο του. Εὐτυχῶς, δὲν ἔχει πάθει τίποτα ὁ Κοντοστούπης. Τὸ μέρος τοῦ θράχου πού τὸν εἶχε πλακώσει ἦταν θαθουλωμένο κι' ἔτσι δὲν τοῦ τσάκισε τὸ κορμὶ.

— Εἶμαι νεκρός!, κλαψου-

ρίζει ο νάνος. Είμαι... κομμέ-
νος στα δύο!

— Είσαι ζωντανός και γε-
ρός!, λέει ο 'Υπεράνθρωπος.
Σήκω!

Ο Κοντοστούρης σηκώνε-
ται. Βλέποντας πώς δεν έχει
πάθει τίποτα, ο φόβος του
μεταβάλλεται σε θυμό. Γυρί-
ζει στο άγαλμα και σφίγγει
τις γροθιές του.

— Θα σ' ξσπαζα στο ξύλο,
ρέι γρυλλίζει στον πέτρινο
κύκλωπα. Έχε χάρι όμως
πού... είσαι χωρίς κεφάλι!

Ο 'Υπεράνθρωπος θυμάται

τότε 'Ε κ ε ι ν ο ν! Τρέχει
στον γκρεμό και με μιά κα-
τακόρυφη βουτιά κατεβαίνει
σάν βολίδα στο θυθό του.

Έκεί τον περιμένει μιά ά-
προσδόκητη έκπληξη. 'Ε κ ε ι ν ο ς
δεν είναι πουθενά εκεί
κάτω! Δεν υπάρχει πουθενά
το πτώμα του! Έχει χαθή
σάν να διαλύθηκε στον αέρα
πέφτοντας ή σάν να τον ρού-
φηξε ή γή!

Ο 'Υπεράνθρωπος κάνει το
σταυρό του.

— Θεέ μου!, λέει Μήπως έ-
χω να κάνω με τον ίδιο το
σατανά;

Τ Ε Λ Ο Σ

Πρωτότυπο 'Ελληνικό κείμενο υπό Θάνου 'Αστρίτη

'Αποκλειστικότητα της «'Υπερανθρώπου». 'Απαγορεύεται η αναδημοσίευση.

Τό Ταχυδρομείο μας

ΒΑΣ. ΑΓΓΕΛΙΔΗΝ, 'Αλε-
ξανδρούπολη: Τα τεύχη έστά-
λησαν. Για τα καλά λόγια εύ-
χαριστώ. * ΑΝΔΡ. ΤΣΙΡΙ-
ΜΠΑΝ, Π. Φάληρον: Το έξώ-
φυλλο του Α' Τόμου έστάλη.
* ΝΙΚ. ΒΕΛΕΝΤΖΑΝ και ΠΕ-
ΤΡΟΝ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ, Λεβά-
δειαν: Ο ένθουσιασμός σας
με συγκίνησε. Διαβίβασα τους
χαιρετισμούς σας στον Κοντο-
στούρη, που το πήρε έπάνω
του και θέλει — λέει — να
βάλει υποψηφιότητα για... βου-
λευτής! Έδώ που τα λέμε,
αν τον ψηφίσουν όλοι οι όπα-
δοί του, θα πετύχει! * ΑΝΑ-
ΣΤΑΣ. ΑΝΔΡΟΥΛΗΝ, Κώ:
Για όσα μου γράφετε σ' εύ-
χαριστώ. Για το ζήτημα της

συνδρομής, γράφω σε άλλο
μέρος του τεύχους. * ΚΩΝ.
ΚΡΟΥΠΗΝ, 'Αταλάντη: Ο
τόμος έστάλη. * ΕΜΜ. ΠΑ-
ΜΠΟΥΚΗΝ, Πετρούσαν Δρά-
μας: Τα τεύχη έστάλησαν *
ΣΟΦ. ΘΕΟΔΩΡΙΔΗΝ, Καβά-
λαν: Οι υποδείξεις σου έ-
λήφθησαν ύπ' όψιν. Στο έπό-
μενο τεύχος, όπου κάνει την
έμφάνισή της ή ΑΣΤΡΑΠΗ,
θα γίνη πλήρης άνακαίνισις.
Για τον τόμο στείλτε όποτε
θέλετε στα γραφεία μας. *
ΣΠΥΡ. ΠΟΛΙΤΗΝ, Λευκάδα:
Ο Α' Τόμος πωλείται αντί
δρχ. 20.000. Τα τρία τεύχη
που θέλετε κάνουν 6.000. Και
τα ταχυδρομικά όλων μαζί
1.000. Δηλαδή 27.000 δραχ.
συνολικώς.

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

'Αγαπητοί μου φίλοι,

"Εφτασε ή εποχή των μεγάλων αγώνων και του μεγάλου γλεντιού! "Εφτασε ή ώρα των μεγάλων εξορμήσεων.

Στην αρχή ο πατέρας μου, ο μεγάλος, ο αδάμαστος 'Υπεράνθρωπος, ήταν μόνος στον πόλεμό του έναντι των έχθρων της ανθρωπότητας!

"Επειτα, απέκτησε ένα βοηθό στο πρόσωπο του γιου του, του Κεραυνού, που του μοιάζει σε όλα!

Τώρα ένα τρίτο πρόσωπο έρχεται να προστεθή στη γειά των 'Υπερανθρώπων! 'Η 'Αστραπή, ή αγαπημένη μου αδελφούλα,

που εμφανίζεται στο 17ο τεύχος!

ΑΣΤΡΑΠΗ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΥ

Για πολλά χρόνια, οι γονείς μου είχαν κρατήσει μυστική την ύπαρξη της 'Αστραπής, για να μη γίνη στόχος των εγκληματιών! Τώρα όμως που θεοκλιώθηκαν πώς είναι κι αυτή εξαιρετικά προικισμένη από τη φύση σαν τον πατέρα μου και σαν έμένα, ή 'Αστραπή παίρνει κι αυτή μέρος στον πόλεμο έναντι του εγκλήματος!

'Αγεράσ τε όλοι το 17ο Τεύχος!

Δικός σας

Ο ΚΕΡΑΥΝΟΣ

ΟΙ ΤΟΜΟΙ

Με το 16ο Τεύχος συμπληρώνεται και ο δεύτερος τόμος του «Υπερανθρώπου», που θα περιλαμβάνη τα Τεύχη 9—16. Το εξώφυλλό του, που θα είναι μία καλλιτεχνική συμβολική εικόνα με κέντρο τον Κεραυνό, έτοιμάζεται από ειδικό ζωγράφο. Όταν το εξώφυλλο θα είναι έτοιμο, θα ειδοποιηθούν οι αναγνώσται μας να προσκομίσουν τα τεύχη τους για βιβλιοδέτηση.

Ο Α' Τόμος (τεύχη 1—8) είναι ήδη έτοιμος και πωλείται στα γραφεία μας (Λέκκα 23) αντί δραχμών 20.000.

Η βιβλιοδέτηση του Α' Τόμου κοστίζει 5.000 δραχμές. Εις τας έπαρχίας και το Έξωτερικόν ο Τόμος αποστέλλεται με επιβάρυνσιν 1.000 δραχμών διά ταχυδρομικά τέλη και συσκευασίαν.

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ἑβδομαδιαία Βιβλία Ἡρωϊκῶν
Περιπετειῶν

Τυπογραφεία: Γερμανοῦ Παλαιῶν
Πατρῶν 5 (Πλατεία Κλαυθμώνος)

Συνδρομαὶ Ἑσωτερικοῦ:

Ἑτησία δραχ. 110.000

Ἑξάμηνος δραχ. 55.000

Συνδρομαὶ Ἑξωτερικοῦ:

Ἑτησία δολλάρια 7

Ἑξάμηνος δολλάρια 4

Ἐκδοσίς — Διεύθυνσις: ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ, Σφιγγὸς 38

ΣΤΕΛΙΟΣ ΑΝΕΜΟΔΟΥΡΑΣ, Λ. Θησέως 323

ΑΡΙΘ. 16 — ΔΡΑΧ. 2.000

Τὰ προηγούμενα τεύχη πωλοῦνται
στά προσωρινὰ γραφεῖα τοῦ «Υ-
περανθρώπου», ΛΕΚΚΑ 23 Ἀθῆναι

Ἐμβάσματα καὶ ἐπιταγαί: Γεώρ-
γιον Γεωργιάδην, Σφιγγὸς 37
(Μακρυγιάννη) Ἀθῆναι

Ἀριθμὸς τηλεφών. 36-373

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

1) Ὑπεράνθρωπε, S. O. S. Ἡ
Γῆ κινδυνεύει!	9) Κεραυνός, ὁ Γυῖος τοῦ Ὑπε-
ρανθρώπου.
2) Οἱ Τερατάνθρωποι ἐκδικοῦ-
νται.	10) Στὰ δόντια τοῦ Λιονταριοῦ.
3) Τὸ κυνήγι τῶν Ἰπταμένων
Δίσκων.	11) Οἱ Ἄετοι ἐξορμοῦν!
4) Μόνος ἐναντίον χιλίων.	12) Τὸ Τραῖνο τοῦ Θανάτου
5) Οἱ Οὐρανοξυστεῖς καταρρέουν.	13) Στὴ Χώρα τῶν Τρελλῶν
6) Οἱ Ὑπάνθρωποι ἐξοντώνονται.	14) Ὁ προδότης παγιδεύεται.
7) Σύγκρουσις Γιγάντων.	15) Ὁ Κεραυνὸς ὑποτάσσει τὴ
Ζούγκλα!
8) Ὁ Μαῦρος Θεὸς Θανατώνει	16) Ὁ Πέτρινος Κύκλωπας.

Ὅλοι οἱ φίλαθλοι διαβάζουν τὴν

ΑΘΛΗΤΙΚΗ

ἡχώ

τὴν Μεγαλυτέρα καὶ Ἐγκυροτέρα
Καθημερινή Ἀθλητικὴ Ἐφημερίδα

